

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

Ὁ βαθμός
τῆς ἐκπλήξεως

Ὁ βαθμός τῆς ἐκπλήξεως

ΤΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

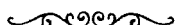

- Χῶμα καί στάχτη*, Ἀθήνα 1978
Παραλήρημα τοῦ Νότου, Ἀθήνα 1979
Ἀπό φυλακῆς πρωΐας, Ἀθήνα 1980
Εἰς ὧτα ἀκονόντων, Ἀθήνα 1981
Ἀπαράκλητοι καιροί, Ἀθήνα 1982
Ἡ οἰκειότητα τῶν αἰνιγμάτων, Ἀθήνα 1983
Τροπικά ιδιόμελα, Θεσσαλονίκη 1984
Μεροληψίες, Θεσσαλονίκη 1985
Ἐν γῇ ἄλλοτρία, I (συγκεντρωτική ἔκδοση), Ἀθήνα 1985
Ἡ ἄμυνα τῶν νηπίων, Θεσσαλονίκη 1986
Πορτραῖτα τοῦ νεροῦ, Θεσσαλονίκη 1987
Χέρια σκιᾶς, Θεσσαλονίκη 1988
Διάκριση πνευμάτων, Θεσσαλονίκη 1989
Νοσταλγία παραμέτρων, Ἀθήνα 1990
Ἐν γῇ ἄλλοτρία, II (συγκεντρωτική ἔκδοση), Ἀθήνα 1990
Ἡ ἄλλη ἐκδοχή, Ἀθήνα 1992
Στή δοκιμή τοῦ φέγγους, Ἀθήνα 1992
Σπασμένοι συνειρμοί, Ἀθήνα 1993
Υγρά τοπία, Ἀθήνα 1994
Τεφρές ἀκτές, Ἀθήνα 1995
Ἐν γῇ ἄλλοτρία, III (συγκεντρωτική ἔκδοση), Ἀθήνα 1996
Τό ἄλγος τῆς παρρησίας, Ἀθήνα 1996
Μετρητές ἀλγηδόνες, Ἀθήνα 1997
Ἐπιφυλάξεις, Ἀθήνα 1998
Λιτανεία χρωμάτων, Ἀθήνα 1999
Ὅμβρια ὕδατα, Ἀθήνα 2000
Fireworks and Sparrows, Primavera, Sydney, 1994
Australian Passport (ὑπό ἔκδοση)
Ἡ δομή τῶν κρυστάλλων, 2001

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

Ο ΒΑΘΜΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΠΛΗΞΕΩΣ

Ποήματα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ 🐿 2001

© Copyright Στυλιανός Χαρκιανάκης – Έκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε.,
Αθήνα 2001

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή όποιεςδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 330.12.08 – 330.13.27 FAX: 384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 960-03-3066-2

Μνήμη Ματθαίου Μουντέ

Από τό 1978, όταν δημοσίευσε σέ βιβλίο τά πρώτα του ποιήματα μέ τόν μᾶλλον ἐνδεικτικό κάποιας ἐμμονῆς τίτλο *Χῶμα καί στάχτη*, ὡς σήμερα ὁ —ἤδη πλέον— Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας Στυλιανός ἔχει ἐκδώσει εἴκοσι ἑξὶ ποιητικές συλλογές.

Εἶναι ὄντως ἐντυπωσιακή ἡ ἐπίμονη καί σχεδόν τακτὴ αὐτὴ προσφυγὴ στήν τέχνη τῆς ποιήσεως ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο τοῦ ὁποίου ἡ θεολογικὴ κατάρτιση καί ἡ ἐκάστοτε ἱερατικὴ θέση κατ' ἀνάγκην ἐπέβαλλε ἀφενός τῇ θεωρητικῇ συμβολῇ του στή συζήτηση θεμάτων αὐστηρά θεολογικοῦ, ἐπιστημονικοῦ ἐνδιαφέροντος κι ἀφετέρου τῇ διαρκὲς παρουσίᾳ του πρό τῆς «Ὁραίας πύλης» καί ἐνώπιον ἢ παρὰ τό πλευρόν τοῦ ποιμνίου. Ὁ Στυλιανός Χαρκιανάκης ἀπὸ τῇ «συν-παρουσία» αὐτὴ κυρίως, κι ὄχι ἀπὸ τόν κατάρτισμένο θεολόγο, ἀντλεῖ τό νεῦρο καί τό κίνητρο τοῦ ποιητῆ. Ἐξᾴλλου αὐτὴ ἡ ἴδια ἐπιθυμία «συν-παρουσίας» ἔκανε τόν ζωντὸ κι ἀνήσυχο νεαρό ἀπὸ τὴν Κρήτη νά ἐπιλέξει τὴν ἱερατικὴ ὁδὸ. Τὴν ὁδὸ τοῦ ρασοφόρου ἀνθρώπου. Πού ἐξ ἀνάγκης εἶναι ὁδὸς συναλληλίας.

Ἀκριβῶς ὅπως ἡ ὁδὸς τῆς ποίησης.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, δέν ξέρω γιατί μ' ἀρέσει συχνὰ νά διαπιστώνω πῶς μέσα καί στὸν ἀπλούστερο πρεσβύτερο τοῦ πλέον ἀσήμαντου χωριοῦ τῆς πατρίδας μας ἐγκιβωτίζεται ὁ θησαυρὸς ψυχικῆς καί ποιητικῆς εὐαισθησίας ἐνός

ἀναχωροῦντος πέραν τοῦ κόσμου μοναχοῦ. Ἐνός καλόγερου πάμπλουτου σέ δεκτικότητα παντοειδῶν ἐσωτερικῶν σημμάτων καί παντοειδῶν ὑπερβατικῶν διαβεβαιώσεων.

Ἡ μυστική αὐτή καί «ἐπέκεινα» ὁδός τῆς γρηγορούσας, τῆς «ἐγρήγορης» μοναξιᾶς, πλάι σ' ἐκείνη τήν προφανέστατη τῆς συναλληλίας, εἶναι τό ἴδιο ἀναγκαῖα καί γιά τήν ποίηση. Κατά τρόπο ἄκρως παράλληλο ὁ ἱερωμένος καί ὁ ποιητής –πιστός ἤ ἄθεος– θρησκευόνται καί λειτουργοῦν στήν ἴδια ἐγκεκαυμένη ζώνη μιᾶς συγκίνησης ἀπόλυτα κοινωνικῆς καί ταυτόχρονα ἀπόλυτα ἰδιωτικῆς. Τόσον ἐντός, ὅσο καί πέραν.

“Ὅλα αὐτά βεβαίως τά ὑπενθυμίζω στόν ἀναγνώστη αὐτῆς τῆς μετά ἀπό τόσα χρόνια πρώτης συγκεντρωτικῆς «Ἐκλογῆς» ἀπό τά ποιήματα τοῦ Στυλιανοῦ, ὅχι διότι μ' ἐνδιαφέρει νά δείξω πῶς οἱ δύο ἰδιότητες –ἱερωμένος καί ποιητής– πλησιάζουν καί ἀπλῶς συγγενεύουν ἐξ ἀπροσδιορίστου ἀγχιστείας. Αὐτό θά τό ἔκανα ἄν ὁ λόγος ἦταν γιά τίς ποιητικές ἐνασχολήσεις ἐνός ἄλλης τάξης δημόσιου προσώπου, ἐνός ἃς ποῦμε πολιτικοῦ ἤ ἐπιχειρηματία.” Οχι.

Ὁ ἱερωμένος καί ὁ ποιητής ὅταν συνεμφανίζονται δέν πλησιάζουν ἀπλῶς. Ταυτίζονται. Καί ταυτίζονται ἐν αἵματι καί ἀδαιρέτως, ἐφόσον πρὶν ἀκόμη ἀνέβει στόν ἄμβωνα ὁ κληρικός καί πρὶν πιάσει χαρτί καί μολύβι νά γράφει ποίημα ὁ ποιητής, κληρικός καί ποιητής εἶναι ἓνα καί τό αὐτό ψυχικό ἀνεξήγητο τοῦ ἀνθρώπου. Μιά καί ἡ αὐτή παραδοξότητα στάσης ἔναντι τοῦ φυσικοῦ, τοῦ ὑπερφυσικοῦ καί τοῦ μεταφυσικοῦ συμβάντος. Μιά καί ἡ αὐτή ἔνσταση πρὸς τό παρόν τῶν πραγμάτων καί μία καί ἡ αὐτή ἐπίκληση ἐνός μέλλοντος ἄλλου. Μιά καί ἡ αὐτή, ἄν θέλετε, προκλητική ἀναχώρηση ἀπό τόν κόσμο τῶν συμβατικῶν λογαριασμῶν τοῦ ἱστορικοῦ ἀριθμητηρίου.

“Ἐνα καί τό αὐτό «Πιστεύω διότι εἶναι παράλογο» τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου.

Μάνος Λουκάκης
Ἀθήνα, 12.3.2001

Ο ΦΤΑΣΜΕΝΟΣ ΠΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ

Ἡ μπαλλάντα τῆς νύχτας

Ἐσύ πρέπει νά κλαῖς μόνο τή νύχτα
σέ μιάν ἀπ' τίς πολύ προχωρημένες ὥρες
τίς νοτισμένες
ὅταν κοιμοῦνται οἱ πολλοί πού 'χαν κλάψει τή μέρα
τότε μονάχα νά κλαῖς.

Ἡ νύχτα ξέρει νά κρύβει, ξέρει νά σωπαίνει
κι εἶν' ἀπαραίτητη ἐδῶ ἡ ἐχεμύθεια
τουλάχιστον γι' αὐτούς πού ζητοῦν
νά χαροῦν ἀπό σένα.

Μήν ξεχνᾷς:

τοῦ γενναίου τό κλάμα
πρέπει μονάχα ὁ οὐρανός νά τό παραστέκει
κι ἡ σιωπή ἡ συμπάρεδρος
τῶν μεγάλων στιγμῶν.

Bonn, 30.10.1960

Ἀκουαρέλλα

Δέν ὠφελεῖ πιά νά κοιτάζεις ἔξω ἀπ' τό παράθυρο
τό Φθινόπωρο ἔγινε ὁλοκληρωμένη σφαγή
ἀπ' τό παράθυρο δέν μπαίνει πιά μόνο τό κρύο
μπαίνει κι ἡ θλίψη ὀρμητική
κι ἐπικάθεται πάνω στά ἔπιπλα σάν σκόνη.
Δέν εἶναι μόνο ἡ ἀντινομία πού σέ πληγώνει
νά βλέπεις ὁλόγυμνα τά κλαριά
ὅταν ἐσύ δέν μπορεῖς νά βγεῖς δίχως πανωφόρι
εἶναι κι ἡ θλίψη πού στάζει ἀπό τή στέγη
σάν τή βροχή.

Berlin, Ἰούλιος 1967

Μήν κλαῖς ἀκόμη

Μήν κλαῖς ἀκόμη

εἶναι νωρίς

νά στερέψουν οἱ κόγχες τῶν ματιῶν σου.

Ὁ φτασμένος πόνος εἶναι ἤδη μιά μορφή

πού μπορεῖς νά τήν ὑποτάξεις

θάψε την μ' ὅσο γίνεται

λιγότερα δάκρυα.

Τά ἐπερχόμενα θά βιάσουν τήν ψυχή σου

μέ μιά δύναμη ἴσως πιά σκληρή

ἀπ' ὅ,τι γνώρισες μέχρι τώρα.

Εἶναι ἀνελέητα τά ἐπερχόμενα

ὥσπου νά δείξουν τό συγκεκριμένο τους πρόσωπο

πῶς ν' ἀντισταθεῖς στή σκληρότητα

δίχως δάκρυα;

Μήν κλαῖς ἀκόμη

εἶναι νωρίς

νά στερέψουν οἱ κόγχες τῶν ματιῶν σου.

Θεσσαλονίκη, 8.7.1969

Οί δύο

Σκιές παράλληλες πού αναστηκώθηκαν
για νά φωτίσουν καί νά σβήσουνε
ή μιá τήν ἄλλη
ὅσο μπορέσουν καί προλάβουνε
ν' ἀγαπηθοῦν.

Θεσσαλονίκη, 30.10.1973

Χειραψία

Δῶς' μου τό χέρι σου
καί θ' ἀκουμπήσω τήν καρδιά σου
νά τῆς ἐμπιστευθῶ τόν πυρετό
πού δέν χωροῦσε πιά στά λόγια μου
μήτε στά δικά σου...

Τά σφαγμένα μαλλιά

Τήν ώρα τοῦ ὕπατου πόνου
κόβονται τά ἥπατα.
Ἀληθινὴ ὅπως ἦσουν, Μάνα
βρῆκες μέ τό ἀλάθητο ἔνστικτο τήν κορφή
καί τρύγησες τό στεφάνι τῆς δόξας σου
ἔσχατη δόξα στό στεφάνι σου
ἀποσμήχοντας μέ τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς
τόν ἄπιαστο νεκρό μου Πατέρα.
Μέ τά σφαγμένα μαλλιά σου πλέξαμε σχοινί
γιά νά δέσουμε ἀπ' τό βουνό τά ξύλα
κάνοντας πέτρα τήν καρδιά μας
κι ἔγινε ἡ καρδιά μας βουνό.

Θεσσαλονίκη, Ἰούνιος 1968

Ἐξισώσεις

Θάνατος, ἡ μόνη ἀπροσποίητη
χειρονομία μας.

Φήμη, ἡ ἀφελέστερη προσποίηση
ἀθανασίας.

Μετάνοια, πείνα καί δίψα γιά φῶς ἀνέσπερο.

Ἔρωτας, διαρκῆς ἐπίκληση θανάτου
ἀνάμεσα σέ γιασεμιά καί κυπαρίσσια.

Ρέθυμνο – Ἀδελε, 11.8.1978

Σημείο στίξεως

Στό κυπαρίσσι μή μιλάς, τί νά σοῦ πεῖ τό
κυπαρίσσι;

Στάθηκε τόσο πάνω ἀπό τούς τάφους
πού τήν πίκρα τήν ἔδεσε στυφό κυπαρισσόμηλο
σφαιρικότητα ἀδιαπέραστη
τῆς σιωπῆς καί τῆς ὀδύνης.

Sydney – Mascot, 27.1.1979

Σχέδιο για ένδεχόμενο εξοπλισμό

Όταν μοῦ πάρεις τίς λέξεις
θά σέ παρακολουθήσω
μέ τή συχνότητα τῆς ἀνάσας.
Κι ἂν τελικά μοῦ κόψεις τήν ἀνάσα
θά γονιμοποιήσω μόνο μέ τό βλέμμα
τό θανατερό σου κενό.

Melbourne, 10.4.1979

Παραλλαγή σέ πορτραίτο

Πές μου πόσες φορές ἦρθες τή νύχτα
προλογίζοντας τ' ὄνειρο μέ τίς παλάμες σου
πάνω στά βλέφαρά μου τά κουρασμένα;
Πόσες φορές ξύπνησες τό φῶς σέ ὑπερωρία
μές στό σκοτάδι τοῦ μικροῦ δωματίου
πρίν ἀνατείλει ὁ ἥλιος στό συνηθισμένο του ὠράριο;
Θαύματα, θαύματα στ' ἄχραντα χέρια σου
κι ἀκόμη πιό ἀμέτρητα θαύματα
στή θλιμμένη ματιά σου.

Melbourne – Singapore, 27.11.1979

Ἡ ἀλήθεια τῶν ψευδαισθήσεων

Ἄν καί ξέρω πώς λείπεις
καί τό τηλέφωνό σου δέν θ' ἀπαντήσῃ
σχηματίζω ἄργά, τελετουργικά τόν ἀριθμό
πού μεσίτεψε ἄλλοτε τή φωνή σου
ἔχοντας τήν ἱκανοποίηση τοῦ τυφλοῦ
πού χτυπᾷ τό ραβδί
καί νομίζει πώς βλέπει τό δρόμο.
Παρόλο πού ἔφυγες
καί ξέρω πώς δέν θά γυρίσεις
μιλῶ στό κενό χωρίς νά φοβοῦμαι
πώς τά λόγια μου πᾶνε χαμένα
γιατί γνωρίζω πώς συλλαβίζοντας τ' ὄνομά σου
σοῦ ἐξασφαλίζω μιᾷ μορφῇ ἀθανασίας
παράλληλα στή θλίψη καί στό θάνατο...

Sydney – Redfern, 8.2.1980

Ἀπώλειες

Οἱ ὥρες πού δέν ἔγιναν δικές μας
πέταξαν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας σάν ἄγρια πουλιά
πού δέν γνωρίσαμε τ' αὐτό ἢ τό κελάηδημά τους!

Sydney – Redfern, 19.3.1982

Στή μάνα μου

Έχοντας πάνω στο γραφεΐο διαρκῶς
μιά φωτογραφία ὅπως ἦσουν πρὶν πέντε χρόνια
μελετῶ τίς ρυτίδες πού καταστάλαξαν στο πρόσωπό
Σου
καί ξηραίνονται τώρα στὸν ἥλιο καί τὸν ἀέρα
ὅπως ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους ὅταν περνᾷ
ἡ καταιγίδα
πού ὅλα τὰ ἐκθέτει ἀνεπιφύλακτα στοὺς πάντες
σά νά ζητᾷ μιά πάνδημη ἄφηση
μέσ στήν ἀπόλυτη ἀμηχανία τοῦ τετελεσμένου.
Ἀπό τή μιά δοξάζω τό φῶς πού μέ ξεναγεῖ
στίς τόσες λεπτομέρειες τοῦ προσώπου Σου
κι ἀπό τήν ἄλλη θά 'θελα νά τό κλείσω
σάν ἡλεκτρικό διακόπτη
γιά νά μή συνεχίσει καταγράφοντας καινούρια
χαλάσματα
στήν Κάτω Ἱερουσαλήμ
τή μόνη πού εἶδα καί λατρεύω...

Sydney – Redfern, 24.7.1985

Ὑπαινιγμός

*Καθένας χωριστά ονειρεύεται
καί δέν ἀκούει τόν βραχνά τῶν ἄλλων.*

Γ. ΣΕΦΕΡΗΣ

Γύρνα τό πρόσωπό σου νά δεῖς
πόσο ἔχει ἀγριέψει ἡ μορφή μου
ἀπ' τόν πολύ καιρό πού δέν σ' εἶδα.
Κι ὅμως δέν πῆγα καθόλου στούς ἀγρούς
ὅπως ἄλλοτε τό συνήθιζα
κόβοντας βότανα ἢ κυνηγώντας πουλιά.
Ἕμεινα πάντα στήν πόλη
Ἕμεινα στό σπίτι
διαβάζοντας σελίδες ἀπό διάφορες ἐποχές
ἀναζητώντας τή σχέση τοῦ χθές μέ τό σήμερα
παίρνοντας ἀπ' τό χέρι ἕνα ἕνα
τά γράμματα κάθε ἀράδας
νά τά παρηγορήσω πού τά 'κλεισαν
σέ δερμάτινους ἢ χάρτινους τάφους.
Μπορεῖς ὕστερ' ἀπ' αὐτά πού τραυλίζω
νά ὑποψιασθεῖς τό ζητούμενο;

Sydney – Ashfield, 22.8.1985

Προτυπώσεις

Κεῖνος ὁ γλᾶρος στήν ἔρημη παραλία
δέν ἦταν παρά πένθιμος χρησμός
καθώς τόν ἔσερνε ὁ ἄνεμος σάν φύλλο χαρτιοῦ
ἦταν ἡ ἐνσάρκωση τοῦ μάταιου
κι ἄς κούναγε φιλότιμα τά φτερά του.

Melbourne, 31.1.1986

Τά έννιάμερα

’Αχ νά μποροῦσα νά Σοῦ κάνω κόλλυβο
τό στάρι πού ζητιάνεψες στήν Κατοχή
γιά νά τό κάμεις ὄχι πίττα ἢ καρβέλι
—ποῦ τέτοιες ποσότητες—
μά γιά νά τό ἀλέσεις στό χειρόμυλο
προσέχοντας φιλάργυρα τό κάθε σπειρί
σά νά ’σουνα μυρμήγκι
καί νά τό κάμεις τραχανά μές στό χειμώνα
νά θρέψεις τά λιμώττοντα ὀρφανά Σου.

Sydney – Ashfield, 22.3.1986

Ἐκδίκηση

Ἀπό τότε πού μοῦ 'κλεψες τ' ὄνειρο
ἔπαψα κι ἐγώ νά κοιμοῦμαι!

Sydney – Ashfield, 30.8.1986

Συνομιλία

Όταν συνομιλούμε δέν είμαι ό δάσκαλος μήτε
ό μαθητής
είμαι μονάχα ό μαγεμένος πού ανακαλύπτει
πόσο ρευστά τά όρια τῆς συνειδήσεως.

Sydney – Ashfield, 6.10.1986

Τό ἀειπάρθενο τῆς ζωῆς

Ἐνα παπούτσι τρύπιο ἔχει μιὰ ἱστορία:
τό εἰδύλλιο μέ τό δρόμο
οἱ καθημερινοί ἀποχαιρετισμοί
καί οἱ ἐκ νέου συναντήσεις μέ τό πόδι
μά πάνω ἀπ' ὅλα ἡ μακρυνή ἀνάμνηση
σχεδόν διαλυμένη στά ὑγρά τῆς βυρσοδεψίας
πώς κάποτε τό δέρμα αὐτό τό βαμμένο
ἦταν ἐπιδερμίδα πού πονοῦσε καί κρύωνε.

Sydney – Ashfield, 20.5.1987

Οί νεκροί

Εἶναι ἀμίλητοι, ὅμως δέν εἶναι βουβοί
ἔχοντας ἤδη διαπεραιωθεῖ στήν ἀπέναντι ὄχθη
δέν καταδέχονται νά μιλήσουν γλώσσα συμβατική
γιά ἕναν κόσμο ἀσύμβατο.

Ρέθυμνο – Ἀδελε, 19.7.1987

Ἀγεωγράφητος Εἰρηνικός

Ὁ ἔρωτας διάχυτος στή φύση ὅπως κι ὁ θάνατος
περιπέτεια ψυχῶν καί σωμάτων
σ' ἓναν ἀγεωγράφητο Εἰρηνικό.
Γι' αὐτό νά περιμένεις ἡλεκτροπληξία
ὄχι μονάχα ἂν σ' ἐγκαταλείψουν ὀριστικά
ἀλλά κι ἂν σ' ἀφήσουν μιά μόνη φορά
χωρίς «καληνύχτα».

Sydney – Carss Park, 12.10.1987

Ἡ αὐθαιρεσία τοῦ ἔρωτα

Σᾶς κοιτάζω, ὅπως κοιτάζει κανείς τό ἀδύνατον.

ROLAND BARTH

Σέ κοιτάζω κατάματα θά πεῖ
ὑπέκυψα σέ μιά στιγμή αὐθαιρεσίας
καί κατάργησα τελείως ἀνερμήνευτα
τό περιβάλλον καί τό ἐπιβάλλον μ' ὅλες τίς
ἱεραρχίες των.
Ὅστερα ἦταν φυσικό πού δέν ἔβλεπα πιά
τίποτε ἄλλο παρά ἓνα Θεό
κοντινό καί συνένοχο
ἀπ' τόν ὁποῖον ἐκλιπαροῦσα τήν ἐξιλέωση...

Sydney – Ashfield, 28.1.1988

Ἀπελευθέρωση

Κάθισε νά μιλήσουμε ἔστω μιά φορά
γιά τίς δικές μας μόνο ἁμαρτίες
ἀλλά μέ τήν ψυχραιμία πού θά συζητούσαμε
ἄν ἐπρόκειτο γιά τίς ἁμαρτίες κάποιου τρίτου.
Θά πρέπει ἐπί τέλους νά βροῦμε τή δύναμη
πού μᾶς βγάζει στό δρόμο καί μᾶς λυτρώνει
ἀπό προσποιήσεις καί προφυλάξεις
μιας τρομοκρατημένης ζωῆς.
Σ' αὐτή τήν ἀπελευθέρωση μᾶς πρόλαβαν πρό πολλοῦ
τά τέκνα τοῦ κόσμου
θήλεα ἐλευθερίων ἡθῶν καί ὁμοφυλόφιλοι
ἐνῶ ἐμεῖς ἀκόμη ἐπιμένουμε νά μιλοῦμε
σέ παρατατικό καί ἄοριστο.
Μ' αὐτά κι ἄλλα παρόμοια διαπιστώνουμε
πρώτη φορά κατησχυμένοι
ὅτι τό Εὐαγγέλιο σήμερα μπαίνει στή ζωή
ἀπό τήν πίσω πόρτα
ἵνα πληρωθῇ τό ρηθέν παρά Κυρίου
ὅτι οἱ τελῶναι καί αἱ πόρναι προάγουσιν ἡμᾶς
εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Sydney – Ashfield, 11.2.1988

Τό μέγα δῶρο τῶν μικρῶν ὥρῶν

Ἦλα νά συλλαβίσουμε ξανά τόν κόσμο
ἀπ' τά μεσάνυχτα ὡς τήν αὐγή
ξεχνώντας ὅσα μᾶς δίδαξαν γι' ἀνάγνωση καί γραφή
φιλότιμοι γραμματοδιδάσκαλοι καί κηδεμόνες.
Ὁ κόσμος ὕστερ' ἀπό τά μεσάνυχτα ἀποχτᾷ
μιά παρθενία
πού δέν μποροῦν νά τήν ὑποψιαστοῦν ὅσοι
δέν γνώρισαν τήν ἀυπνία τῶν μικρῶν ὥρῶν.
Ἦλα λοιπόν νά ξαναδώσουμε τήν πρώτη γεύση
στά πράγματα πού ὑπέστησαν τό βιασμό
τοῦ ἀγοραίου χρόνου
τ' ἄχραντα χεῖλη τῶν νηπίων δικαιοῦνται
νά κοινωνήσουν δῶρα καθαρῶν.

Sydney – Ashfield, 16.3.1988

Τά χέρια Σου

Μακρινή μητέρα
Ρόδο μου αμάραντο
ΟΔ. ΕΛΥΤΗΣ

Ήτανε μαραμμένα τά χέρια Σου
σάν άνθη πού τά κόψαν τήν αύγή
καί τά λησμόνησαν
χωρίς νερό στ' άνθογυάλι.
Όμως αὐτά τά χέρια μέ σπαργάνωσαν
καί μ' αναστῆσαν
γι' αὐτό καί μέσ στό χῶμα δέν γίνεται
ν' ἀπολησμονηθοῦν ἤ νά σωπάσουν:
κατάρτια σκάφους καταποντισμένου
σημαδεύουν ἐπίμονα τόν οὐρανό.

New Valamo, 24.6.1988

Χωρισμός

Στό φίλο Γ. Κεχαγιόγλου

Όταν φεύγει ένας φίλος για άλλο τόπο
ή για τόν άλλο κόσμο τόν άόρατο
μιά βελόνα άσώματη βυθίζεται
όχι μονάχα στήν καρδιά
όπως συνηθίσαμε νά λέμε χάριν συντομίας
άλλά σ' όλόκληρο τό σῶμα τό ταλαίπωρο
αδιάφορο αν πρόκειται για τά κύτταρα τῆς σάρκας
τῶν όστῶν ή τῶν τριχῶν καί τῶν όνύχων.
Αυτή ή βελόνα διασπώντας τή συνέχεια τῶν ιστῶν
δέν ματώνει άπλῶς τό μικρό χάος πού άνοίγει
όπως συνήθως κάνουν οί βελόνες τῶν γιατρῶν.
Τό πιό όδυνηρό εἶναι πῶς ό αντίκτυπος
τῆς συγκεκριμένης πληγῆς
σέ κάνει ξαφνικά νά νοιώθεις
μεγεθυσμένη δυσανάλογα τήν άνέχεια...

Sydney – Ashfield 14.9.1988

Ἡ συνέχεια ὑπό σκιάν

Τή νύχτα δέν θά τήν καταλάβουμε
ὅσα σκοτάδια κι ἄν γευθοῦμε τήν ἡμέρα.
Εἶναι μιά ἀκατανόητη συνέχεια ὑπό σκιάν
εἶναι ἓνα πείσμα ἀπαράδεκτο
αὐτή ἡ πολύωρη συνεχόμενη ἐμμονή
στούς ἀντίποδες τοῦ ἥλιου.

Sydney – Ashfield, 26.12.1988

Ἐπιμνημόσυνο

Γιατί νομίζεις σοῦ ἴβαλα τό κάδρο;
Ἀπλούστατα
γιά νά μήν ἀπλωθεῖ ἡ μορφή Σου
σ' ὀλόκληρο τόν τοῖχο
γιά νά μήν ἐκταθεῖ ἡ μορφή Σου
μέσα κι ἔξω ἀπ' τό σπίτι
καί δέν μποροῦν πιά νά Σ' ἀγκαλιάζουν
τά δακρυσμένα μάτια μου...

Sydney – Ashfield, 6.1.1989

Ἡ ἀσφυξία τοῦ ἀσπρόμαυρου

Ἔτσι πού δέν περπατᾷς πιά
στούς κοινούς δρόμους τῶν ἀνθρώπων
νά πάρεις ἀπό πρῶτο χέρι στιγμιότυπα
ἀνύποπτες χειρονομίες διερχομένων
διερωτῶμαι πόσον καιρό θά μπορεῖς ἀκόμη
νά γράφεις καί νά μιλᾷς τήν ἴδια γλώσσα
καί νά συνεννοεῖσαι μέ τό κοινό.
Πῶς εἶναι δυνατόν νά στερηθεῖς γιά πολύ
τήν εἰλικρίνεια τῶν ἀνθρώπων τοῦ δρόμου
τοῦ δημόσιου πάρκου τά ἀπρόβλεπτα
τά ἐκθέματα σέ βιτρίνες καί κιόσκια
τούς ἐναγκαλισμούς καί τά δάκρυα
σέ σταθμούς καί ἀφετηρίες...
Ἄν ξεχάσεις τούς αὐθόρμητους σχηματισμούς
πού ἡ ζωή σοφίζεται ἔξω ἀπ' τό σπίτι
θά 'χεις καταδικάσει τήν ἀνάσα σου
στήν ἀσφυξία τοῦ ἀσπρόμαυρου
στό μορφασμό τοῦ ἀτομικοῦ χώρου.

Sydney – Ashfield, 2.4.1989

Ἰχνογράφημα

Ἐσένα τό κατόρθωμά Σου δέν εἶναι
μιά πράξη ἐντυπωσιακή καί μεγάλη
πού θά σκέπαζε τά μικροσυμβάντα
ἀλληλουχίας καθημερινῆς.

Ἐσύ δαπανᾷς τή μεγάλη ψυχὴ Σου
μέ χειρονομίες μικρές
εὐεργετώντας σχεδόν ἀνώνυμα
ὅπως τό φῶς, ὁ ὕπνος, ὁ ἀέρας.

Sydney – Melbourne, 3.6.1989

Αἰχμάλωτος

Ἄλωθηκα στίς αἰχμές τῶν πραγμάτων
γι' αὐτό δέν μπόρεσα λεπτό νά ξεφύγω
τή μαγεία πού παράγεται ἀδιαλείπτως
στίς γειτνιάζουσες περιοχές.

Sydney – Carss Park, 31.12.1989

Εἰς ἐπίμετρον λόγων Πεντζίκη

Ἐγὼ κανονικά ἤμουν θαμμένος ἀπὸ χρόνια
σέ μιά παράμερη γωνιά τῆς Ἐκκλησιᾶς
κι ἂν κάποιος ἄρχισε νά μέ ξεθάβει
μιλώντας γιά μένα
αὐτός ἦταν ἓνας γερο-ζωγράφος καί ποιητής
πού εἶχε δικές του ἀπόψεις γιά θάνατο καί ζωή
ὅπως ἀκριβῶς εἶχε τελείως δικό του αἶσθημα
τῶν ἡχῶν καί τῶν χρωμάτων...

Sydney – Ashfield, 4.1.1990

Θέμα μεθόδου

Οἱ ἐπιφάνειες πού ἀκούμπησες δέν ἦταν
παρά ἡ κορυφή τοῦ παγόβουνου
ἀκόμη κι ἂν ἀρδεύονταν ὑποδορίως
ἀπό αἶμα κοχλάζον.
Εἶθε λοιπόν νά μὴν ἐξαντλήθηκε
ἡ προμηθεϊκὴ σου περιέργεια
μονάχα στήν ἀφή
πού δέν ἐπιτρέπει νά δεῖς περι-εργαζόμενος
τά σπηλαιώδη μεγέθη τῶν ἀντιπόδων.

Ἀθήνα – Βιέννη, 24.1.1990

Ἐλεγείο

"Όσες φορές κι ἂν παίρνω τώρα
τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς
ἡ ἀπόσταση ἀνάμεσά μας δέν λιγοστεύει.
Μόνη ἐλπίδα νά Σέ συναντήσω
νά ὑψωθῶ κι ἐγώ ὀριστικά
στή δόξα τῆς ἀπόλυτης ἀκινησίας...

Ἀθήνα, 11.2.1990

Ένα άπλό σινιάλο

Τό ξέρω πώς οί νεκροί δέν ἔχουν ταχυδρομεῖο.
Ἐπίσης ξέρω πώς δέν εἶναι περίεργοι μήτε νοσταλγοῦν.
Ὅμως γιά μᾶς πού εἴμαστε ἀκόμη ἐμπερίστατοι
σέ νοσταλγίες καί περιέργειες
θά 'ταν πολύ ἓνα άπλό σινιάλο;
Ἡ μήπως δέν κατάλαβα τόν άνεμο χθές βράδυ;

Sydney – Ashfield, 13.3.1990

Ἐπί σφαγὴν

Στήν καστανιά μου

Μᾶς εἶχαν βεβαιώσει πῶς τὰ δέντρα
πεθαίνουν ὀρθια
γι' αὐτό δέν εἶχαμε λόγο ν' ἀνησυχοῦμε
ὅταν πρὶν δύο βδομάδες ἀκόμη
μοίραζες ἀφειδῶς τὸν καρπό σου
κι ἐμεῖς καμαρώναμε στὴ ρίζα σου
σάν τὰ μικρά ἀκίνδυνα παιδιά.

Σήμερα ὅμως
χωρίς νά φυσήξει βίαιος ἄνεμος
χωρίς νά μᾶς πλήξει καταιγίδα
ἢ νά μᾶς ζώσει φωτιά
πρέπει νά φύγεις.

Σύ πού γιὰ χρόνια ἦσουν ἡ φυσική κουρτίνα
στό πλατύ μεγάλο παράθυρο
ἀκουμπισμένη κατὰσαρκα στά τζάμια
κι ὄχι ἀπλῶς στοιχεῖο τοῦ βάθους
ἢ τοῦ ὀρίζοντα
πρέπει νά φύγεις.

Δέν τὰ κατάφερα βλέπεις νά τοὺς πείσω
πῶς εἶμαι ἀδύναμος σάν τυφλός
ὅταν δέν βλέπω μέσ' ἀπὸ σένα τὸν κόσμο
ὅπως μέσ' ἀπ' τό θάνατο τό Θεό.

ῥῆτσι σέ κόβουν σήμερα 12 Μαΐτου
ἂν καί γνωρίζουν τό δεσμό μας
δέντρο μου ἱερό
κι ἀφοῦ δέν εἶχα ἄλλο τρόπο ν' ἀμυνθῶ
εἶδα νά σέ φωτογραφίζουν μελλοθάνατο
καί θά σέ μνημονεύω στά ἐν πρώτοις...

Sydney – Ashfield, 12.5.1990

Δεντρόμορφη Παναγία

Τό κόψανε τό δέντρο τό ιερό
ήμέρα Σάββατο, δώδεκα Μαΐου
κι ὅμως ὁλόκληρο τό Redfern ὑποκρίνεται
πώς δέν πῆρε εἴδηση τόν άνίερο φόνο.
Θά βάλω λοιπόν νά σημάνουν ἀργά
δεκαπέντε χτυπήματα τοῦ Καθεδρικοῦ οἱ καμπάνες
ὅσα τά χρόνια πού συζήσαμε μυστικά
ή Καστανιά Παντάνασσα
κι ἐγώ χωρίς ἀνάσα.
Θά βάλω ἀκόμη τ' ἄλλα δέντρα τῆς αὐλῆς
νά χαμηλώσουν τά κλαδιά – μεσίστιες σημαῖες
καί τά πτηνά νά βουβαθοῦνε ὁμοθυμαδόν
ένός λεπτοῦ σιγή γιά τή δεντρόμορφη Παναγία.

Sydney – Carss Park, 13.5.1990

Τέλεια στιγμή

Τί αντιφατικό καί τοῦτο τ' ὄνομα, Θεέ μου!
Πῶς θά 'ταν δυνατόν νά γίνει κάτι τέλειο
καί μάλιστα μέσα σέ μιὰ στιγμή
καί μάλιστα ἀπό τόν πάντα ἀτελή ἄνθρωπο!
Συγχώρεσέ την τήν ἁθώα βλαστήμια, Θεέ μου!

Ἀθήνα, 21.6.1990

Τά μάτια τῆς μάνας

Λένε πώς τό βλέμμα τοῦ σκύλου
ἢ τοῦ ἀλόγου καί τοῦ δελφινιοῦ
εἶναι τό ἴδιο ἐκφραστικά
μέ τό βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄν ὅμως ἡ σύγκριση θεωρηθεῖ λανθασμένη
κεῖνος πού ἀδικεῖται δέν εἶναι ὁ ἄνθρωπος
γιατί αὐτός δέν ἀξιώθηκε ποτέ νά φτάσει
τοῦ ζώου τήν ἀγγελική εἰλικρίνεια.

Ἐν τούτοις ἐξαίρεση μοναδική
τά μάτια τῆς Μάνας:
μποροῦν νά ἐπιβεβαιώσουν μ' ἓνα βλέμμα μονάχα
ὅσα ἐκήρυξε ὁ Χριστός μέ τούς Ἀποστόλους
γιά τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Great Keppel Island, 17.11.1990

Παρουσία

Κοιτώντας μέσα στά μάτια Σου
εἶδα γιά πρώτη φορά
πόσο βαθύς μπορεῖ νά 'ναι
ὁ ἐπίπεδος κόσμος.
Ἀκουμπώντας στό χέρι Σου πίστεψα
πώς ὅση μοναξιά κι ἂν μέ ζώσει
ἔχω κρατούμενα ἀνεξερεύνητα
νά τιθασεύσω τήν Ἄβυσσο.
Ἀκούοντας σιωπηλός τή φωνή Σου
ἐνίωσα νά λειώνουν σάν κερί τῆς Λαμπρῆς
ὅλες οἱ ἀντιστάσεις γι' αὐτοσυντήρηση
καί ν' ἀναιροῦνται δίχως συλλογισμούς
τῆς λογικῆς τά ἐπιχειρήματα.

Sydney – Ashfield, 22.1.1991

Μονόγραμμα

Εἶς' ἓνας κρίνος πρῶινός πού δέν ἀντίκρισε
ἀκόμη τό λιοπύρι
πρώτη σταγόνα τοῦ νεροῦ ἀπρόσμενης βροχῆς
ὅταν σωπαίνεις εἶσαι πανηγύρι
κι ὅταν μιλάς λιβάδι προσευχῆς.

Sydney – Ashfield, 23.1.1991

Ἐφυγες μέ τόν ἄνεμο

Ἐφυγες μέ τόν ἄνεμο
κι ἔτρεχες σάν τόν ἄνεμο
χωρίς νά πεῖς τί σοῦ ἴφταιξε
ποιός σ' εἶχε κυνηγήσει.
Μά ὅταν πῆγες μακριά
εὐχομαι νά θυμήθηκες
πώς κι ἡ καρδιά καί τό μυαλό
συχνά μᾶς ἔχουν ἄδικα πλανέσει.

Sydney – Ashfield, 20.9.1991

Ὁ πεντοζάλης ἄνεμος

Εἶν' ἓνας πεντοζάλης ἄνεμος πού τρώει
τά σωθικά τοῦ Κρητικοῦ
στήν ξενιτιά καθώς θυμᾶται
πῶς τρῶνε τόν ἀθότυρο καί πῶς χορεύουν
οἱ συγγενεῖς κι οἱ φίλοι στό Νησί
ἄνθρωποι καθημερινοί σάν νά μὴν ἔχουν
τίποτε πάνω τους θνητό.

Sydney – Ashfield, 22.10.1991

Ἡμερολόγιο

Παίρνω τήν κάθε μέρα ἀπ' τήν ἀρχή
ὅσο ἄσημη κι ἄν εἶναι
καί προσπαθῶ νά κρατήσω στό χαρτί
τά δικά της γνωρίσματα
φοβούμενος μήν τά καταπιεῖ
ὀριστικά τό σκοτάδι
τήν ἴδια κι ὅλας βραδιά
πρίν ἀποσυρθῶ στή στρωμνή μου.
Τό ξέρω πώς ὅλ' αὐτά δέν ἔχουν σημασία
γιά κανέναν ἐκτός ἀπό μένα
ἀφοῦ κι ὅταν καταγράφουν τίς σχέσεις μου
ἡ ἀσημότητά τους ἐπιτείνει τή μοναξιά μου
ὅμως εἶναι ἄλλη ἡδονή νά διαβάζεις ἀργότερα
καί νά βλέπεις πώς ἔχεις διασώσει
μέσ' ἀπό τή ρουτίνα τό ἀνεπανάληπτο.

Sydney – Ashfield, 19.2.1992

Σέ τούτη τήν ἀκτή ἡ πρώτη κρίση
καί ἡ πρώτη σύγκριση
ἀνάμεσα στήν πρώτη καί τή δεύτερη πατρίδα
καθώς τά καράβια εἶχαν ἀναλάβει
ἀποστολή πελαργοῦ.
Τά κτίσματα ἀρχιτεκτονημένα
στό χεῖλος τῆς θάλασσας
ἔκαναν σχεδόν ὁλόσωμη χειραψία
μ' ἀνθρώπους πού εἶχαν χάσει
τή γεύση τῆς στεριᾶς
γι' αὐτό λικνίσθηκαν ἐδῶ τά πρῶτα ὄνειρα
ἀλλά κι ἡ πιό πικρή νοσταλγία
τοῦ Μετανάστη.

Perth, 3.4.1992

ΤΑ ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΜΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ
ΜΟΝΑΧΑ ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Εὐκολίες πληρωμῆς

Μ' ἀφήνεις νά γευτῶ τή χαρά
μά ἢ ἀπόγευση εἶναι πάντα μιὰ πίκρα
σίγουρα τό ἀνώνυμο τίμημα
γιά νά 'ναι δική μου ἡ χαρά.

“Ενα μονάχα ὅμως θά ψέξω
σέ τούτη τή βουβή συναλλαγή μας
δέν Σοῦ γυρεύω εὐκολίες πληρωμῆς
μήτε νά Σ' ἐξοφλήσω μέ δόσεις.

“Ὅμως γιατί νά μήν ἐπιτρέπεις
νά προκαταβάλω τό τίμημα;
Εἶσαι λιγότερο σπλαχνικός ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους;
Διπλά θά μποροῦσα νά Σέ πληρώσω
ἄν περίμενα ν' ἀκολουθήσει ἡ χαρά.

Θεσσαλονίκη, 18.7.1966

Δέηση νεοελληνική

Δέξου απ' τό δικό μας ήλιο
λίγα γιασεμιά
καί ξαναμοίρασε αντίδωρο
στ' "Άγιον "Όρος
στήν τράπεζα τῆς Μονῆς τῆς Λαύρας.
Στεῖλε πάλι τόν Ἀρχάγγελο
νά ταράξει τά νερά
μέ βασιλικό τά μέτωπα νά μᾶς ραντίσει
κι ἀπό τά λιθάρια θά ξεπεταχτοῦν παιδιά
ή γενιά πού θά Σέ λειτουργήσῃ.

Στίς τοιχογραφίες πού 'χουνε χλωμιάνει
διάβασα πικρή τήν καταδίκη
μά ἀπό μᾶς ἱστορηθῆκαν οἱ Ναοί;
Σύ δέν ἐθεμέλιωσες
καί τή μιά καί τήν ἄλλη Διαθήκη;
Σβῆσε τό δικό μας Νῦν καί κράτησε
μόνο τό δικό Σου Ἀεί.

Θεσσαλονίκη, 27.6.1967

“Υμνος στὸν ἀνώνυμο

Ὡ πάντων ἐπέκεινα
τί γάρ θέμις ἄλλο σέ μέλπειν;
ΓΡΗΓ. ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΣ

Δέν εἶσαι ἡ Λογική
γιατί αὐτὴ γνωρίζει ὅρια.
Δέν εἶσαι ἡ Δικαιοσύνη
γιατί κι αὐτὴ ἔχει προϋποθέσεις.
Δέν εἶσαι ἡ Ἡθική
γιατί ξεπερνᾷ τὴν πράξη καὶ τό φρόνημα.
Δέν εἶσαι ἡ Ἐλευθερία
γιατί κι αὐτὴ δεσμεύεται.
Δέν εἶσαι ἡ Ὁμορφιά
γιατί κι ἐκείνη ἐξαντλεῖται.
Εἶσαι ἡ Ἀγάπη πού δέν ἔχει πεῖ ποτέ
τὴν τελευταία λέξη.
Ἡ Ἀγάπη πού δέν ὑπολογίζεται.
Ἡ Ἀγάπη πού πάντα αἰφνιδιάζει.
Ἀγάπη εἶσαι ἡ μόνη μου
χωρίς προϋποθέσεις προϋπόθεσης.

Θεσσαλονίκη, 17.6.1968

Πόνος τρισάγιος

Ἡ γνωριμία μέ τή φθορά
εἶναι τό πρῶτο βῆμα
ἀνθρώπινης σοφίας.

Τό δεύτερο εἶναι νά ὑπηρετήσεις
μέ ἀγάπη τή φθορά
δίδαγμα τοῦτο ἀποκαλυπτικό
Λειτουργικῶν Πνευμάτων.

Τό τρίτο καί ὕψιστο μάθημα
βρίσκεται πάνω ἀπ' τοὺς Ἀγγέλους
κλῆρος τοῦ Ἀγιορείτη Μοναχοῦ:
Νά πεθάνεις ὀρθρίζοντας
ἀνάμεσα σέ τόσα ἐφθαρμένα.

Θεσσαλονίκη, 26.2.1971

Ὁ ἄλλος

Ὁ ἄλλος εἶναι ἄρρητος
μήτε μικρός, μήτε μεγάλος
ἓνας ἀνώνυμος καὶ μὸς
ἀδιάφορο πόσο οἰκεῖος ἢ μακρυνός
εἶν' ὁ ἐγγύτερος θεός μου.

Ὅσο πιό ἀλλιώτικος ὁ ἄλλος
τόσο πιό ἐκπληκτικός
αὐτός ὁ Κύριος καὶ Θεός μου
μονάχα ψηλαφώντας Τον
λυτρώνομαι ἐκστατικός
στό πλήρωμα τοῦ κόσμου.

Perth, 24.5.1976

Τό συγκεκριμένο

Αυτό πού μπορῶ ν' ἀγκαλιάσω
αὐθεντικό καί πανσέληνο
ὕστερ' ἀπό λανθάνουσα σύγκριση
μέ τήν παντάνασσα ἀοριστία
εἶν' ὁ συγκεκριμένος τόπος
τοῦ σταυρωμοῦ καί τῆς δόξας
ὅπου κρίνω καί κρίνομαι μέρα νύχτα
χειμῶνα καλοκαίρι.
Μαζί του ὁδεύω στήν ἐμπειρία τοῦ ἄρρητου
μαζί του γεύομαι τοῦ παράλογου τόν πυρετό
συγκεκριμένες οἱ διαψεύσεις
ἀπό σχεδόν ἀκουμπισμένες προσδοκίες
συγκεκριμένες κι οἱ κατακτήσεις
ἀπό παραιτήσεις ἐπώδυνες
ὁ γάρ τόπος ἐν ᾧ σύ ἔστηκας γῆ ἀγία ἐστί!

Χανιά – Μακρύς Τοῖχος, 1.8.1978

Προσανατολισμός

*Μεριμῶς καί τυρβάξεις περί πολλά
ένός δέ ἐστι χρεία.
Λουκ. 10,14*

“Όλα τά ποτάμια πού κυλοῦν
όρμητικά ἤ ράθυμα
ἔχουνε μιά μονάχα νοσταλγία:
τή θάλασσα.

Sydney – Ashfield, 7.3.1980

Ἀπορία

Ἄραγε ἀγάπησαν τά ψάρια τή θάλασσα
μέ τό δικό μας τό μεράκι
ἀφοῦ δέν τή στερήθηκαν ποτέ;
Ἢ μήπως τήν ἀγάπησαν ἀκόμη περισσότερο
γι' αὐτό μένουν βουβά
μπρός στό γαλάζιο θαῦμα
καί σπαρταροῦν καί πεθαίνουν
μόλις τά βγάλουμε ἀπ' τό ὑγρό τους ὄνειρο;

Adelaide – Perth, 3.10.1980

Ἕνας κόσμος, ὅπως τόν θυμοῦμαι προπολεμικά
στό κεφάλι τῆς Μάνας μου
μοῦ δίνει περισσότερη γαλήνη
ἀπ' ὅ,τι ἓνας χάρτης γιά τ' ἀνθρώπινα δικαιώματα
τοῦ Ὁργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν.
Τό κλάμα πεινασμένων τσακαλιῶν
μιά νύχτα ἔξω ἀπ' τή Μονή τῶν Ἰβήρων
λάβωσε τήν ψυχή μου βαθύτερα
ἀπό τούς Θρήνους τοῦ Ἱερεμιά.
Τό βλέμμα τοῦ Παντοκράτορα στήν Ἀγία-Σοφιά
ἦταν γιά τή συνείδησή μου
ἐτασμός πικρότερος
ἀπ' τό πουργατόριο τοῦ Ντάντε.

Adelaide – Darwin, 6.12.1980

Δέηση

*Εἶναι ὁ καὺμός μου ἀρσενικός
καὶ θηλυκιά ἡ καρδιά μου
βοήθα, Θεέ μου, νά κρατήσω ἀσάλευτα
τά λογικά μου!*

Καυσοκαλυβητής

Ἀφήνετέ τον ὅταν τό ζητᾷ νά καίει τό καλύβι του
σᾶς διαβεβαιῶ ποτέ δέν ἦτανε δικό του
γιατί αὐτός γεννήθηκε μέ τόν καῦμό τοῦ ἀχόρταγou
κι οἱ στέγες δέν ἀφήνουνε νά δεῖς πολύ οὐρανό.

Ἄν ξεκινᾷ κάθε φορά μιά νέα περιπέτεια
μὴν τόν χαρακτηρίσετε ἄστατο ἢ τρελλό
τόν σαγγνεύουν πιό πολύ ἐκεῖνα πού δέν γνώρισε
κι οἱ δρόμοι οἱ ἀπερπάτητοι τοῦ ἀπείρου καί
τοῦ ὀνείρου.

Ὅταν ἀρνεῖται τήν τροφή καί καταργεῖ τόν ὕπνο του
δέν βλαστημάει τ' ἀγαθά πού ἔδωκ' ὁ Θεός
γυρεύει μόνο μιά χαρά βαθύτερη ἀπ' τή γεύση
κι ὁράματα πού ξεπερνοῦν τά μάτια καί τήν ὄραση...

Sydney – Ashfield, 30.4.1981

Αὐτοπροσωπογραφία

Εἶμαι ἓνα τίποτα πού ντύθηκε τό σύμβολο
γι' αὐτό στ' ἁμαρτωλά μου χέρια
καῖνε ἀναμμένα κεριά
ἑπτακοσίων χιλιάδων πιστῶν τά φιλήματα!

Sydney – Ashfield, 22.9.1982

Μετασχηματισμοί

Τό σχῆμα εἶναι κάτι τό κληρονομικά δεδομένο.

N.G. PENTZIKHS

Μιά κατσαρίδα σκοτωμένη στό πάτωμα
δέν φτάνει γιά νά πενθήσει τό σπίτι
ὅμως τά δυσδιάκριτα πόδια της
πού πολτοποιήσες χωρίς ἐνδοιασμούς
ματαιώνοντας ἓνα πρόγραμμα ξένο
θέτουν ἐπώδυνα ἐρωτηματικά γιά τήν τιμή σου
σέ σχηματισμούς ἀπειρους
ἀφοῦ πιά δέν δεσμεύονται ἀπ' τό τσακισμένο τους
σχῆμα.

Sydney – Ashfield, 12.11.1983

Ave Maria

*Ποτέ δέν ἀπαρηγήθηκαν τήν θάλασσα
τήν θάλασσα τήν κόρη τους
μέ τά μακριά μαλλιά καί μέ τά φνύκια
Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ*

Ἡ θάλασσα συνήθισε στή μόνιμη ἐγκυμοσύνη
κι ὅσες φορές τήν ξεγεννᾶμε δυσανασχετεῖ
τό δέχεται βιαζόμενη
μέ καισαρική τομή
εἴτε ψάρια τῆς παίρνουμε εἴτε βουλιαγμένα καράβια.
Γι' αὐτό ποτέ δέν θά ποῦμε Μάνα τή θάλασσα
κι οὔτε θά τῆς ἐμπιστευθοῦμε παιδιά ἢ καῖκια
ὅμως θά τή θαυμάζουμε σάν Ἀειπάρθενο
ἀφοῦ καθρεφτίζει ὁλόκληρο τόν οὐρανό
κι ὅταν οἱ ἄνεμοι λυσομανοῦν ἀπάνω της
θά σιγοψάλλουμε Ave Maria!

Sydney – Redfern, 7.9.1985

Ὅσες φορές

Πλεονάκις ἐπολέμησάν με...

ΨΑΛΜ. 128, 1

Ὅσες φορές κι ἂν τόν ἐλόγχισαν τά χελιδόνια
μένει ἀτραυμάτιστος ὁ γαλάζιος οὐρανός
σάν τό ἀειπάρθενο τῆς Παναγίας.

Ὅσες φορές κι ἂν τόν ἐκούρσεψαν τά μεσημέρια
μένει ἀδαπάνητος ὁ πράσινος κάμπος
σάν τόν ἄρτο τῆς Προθέσεως.

Ὅσες φορές κι ἂν ἐδοκίμασαν τήν ἀντοχή τοῦ πιστοῦ
στό τέλος μένει λευκή ἡ ψυχή του
τήν προστατεύει ἡ ταπείνωση σάν Πλατυτέρα.

Sydney – Ashfield, 15.9.1985

Φυλακή αισθήσεων

*Πλήν ὁ τῆς ἀγάπης νόμος
καί πρὸς τὰ ὑπέρ δύναμιν ἐκβιαστής*
ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ

Νά τίς φυλάξω ὅλες τίς αἰσθήσεις
ἀλλά μέ ποιὰ δύναμη
ὅταν κι ὁ νοῦς μου εἶναι αἰσθητικός;
Νά ὑπακούσω στά προστάγματα Σου
ἀλλά μέ ποιὰ ἀκοή
ὅταν τριγύρω μαίνονται θόρυβοι παντοῖοι;
"Ὅσο κι ἂν ἐκπληρώσω τήν ἐντολή
Σύ μόνος ὁ βουλόμενος καί δυνατός
Σύ ὁ προσφέρων καί ὁ προσδεχόμενος
Σύ ὁ τῶν ἀμηχάνων Θεός!

Sydney – Ashfield, 25.9.1985

Δοσοληψίες μυστικές

Μές στήν πεπερασμένη σου χειρονομία
ὅταν ὑπάρχει ἡ λαχτάρα τοῦ ἀπείρου
ὁ Θεός σέ πιστώνει τό ἄπειρο
πού εἶναι πιο ἄπειρο ὅταν ἐσύ δέν τό ξέρεις.

Sydney – Redfern, 7.10.1985

Ὑπακοή

*Παντός μὲν γὰρ καρποῦ προηγεῖται ἄνθος
πάσης δὲ ὑπακοῆς ξενιτεία· ἢ σώματος ἢ θελήματος*
ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ

Ξενιτιά λοιπόν δέν εἶναι ἀπλῶς ἐξορία
μήτε αἰχμαλωσία Βαβυλώνιος πού σέ ἀλλοτριώνει
εἶναι καί παραίτηση θεληματική ἀπ' τό δικό σου
πού τό κληρονόμησες ἀβασάνιστα
καί φιλοδοξεῖς νά τό κάμεις τελείως δικό σου
ὥστε νά μπορεῖς νά τό παίρνεις ἤ νά τ' ἀφήνεις
κατά βούληση
ἀσκώντας μιὰ ἐλευθερία ἀπεριόριστη
σχεδόν ἀδύνατη γιά ἀνθρώπινα μέτρα.
Τήν ξενιτιά τοῦ θελήματος πρό παντός νά θαυμάσεις
πού τήν ἀσκοῦν ἐν σιγῇ πνεύματα εὐθέα
ἔχοντας μάλιστα τή γενναιότητα κάθε λεπτό
νά προσκυνοῦν γονυπετῶς τόν Γέροντα
ἀντί οἱ ἴδιοι γιά τή νίκη τους νά προσκυνοῦνται.

Sydney – Ashfield, 8.11.1985

Φωνή υδάτων

*Κρύσταλλο ρευστό τό πρόσωπό Σου
δέν τό πιάνω ὅσο κι ἂν τό κνηγῶ
ἀκούω μόνο τόν ἀπόηχό Σου
κι ἔχω τήν ἀποτυχία πλοηγό.*

Sydney – Ashfield, 4.1.1986

Alternative

Κι ἂν ἐγὼ ὁλόκληρος εἶμ' ἓνα ψέμα
ὅμως ἡ ἀλήθεια μου εἶσαι 'Εσύ!

Sydney – Ashfield, 21.1.86

Φωτογραφίες προγόνων

Ἄπ' τίς φωτογραφίες τῶν ἀμέσων προγόνων
ἀχνίζει ἀκόμη ἓνα ἥθος σάν τό γάλα πού μόλις
ἀρμέζαμε
ἓνας κόσμος ὁλόκληρος χωρίς ραγισματιές
ἄσπιλος κι αὐτός σάν τό γάλα
γιατί ἀναβλύζει ἀπ' εὐθείας ἀπ' τό μαστό τοῦ Θεοῦ
πού τόν ἐδήλωνε μέχρι χθές στήν ἀνάγκη ὁ ὄρκος
στήν ἐκπληξή ὁ θαυμασμός
μέ τό χαρακτηριστικό ἐπιφώνημα «θεόψυχά» μου!
Ὑψιστο μέτρο γιά τά πάντα ἡ ψυχή κι ὁ Θεός
ἐνῶ τά ἐνδιάμεσα ἐκ τοῦ πονηροῦ σοφιστίες
γι' αὐτό στίς φωτογραφίες τῶν προγόνων
οἱ παλάμες τῶν χεριῶν
δέν κρύβονται μήτε προσποιῶνται στάσεις εὐγενείας
ἀπλώνονται στά γόνατα σάν νεκρά πλατανόφυλλα
για νά στεγνώσουν στόν ἥλιο ἀνίδεα καί ξεχασμένα...

Sydney – Carss Park, 28.7.1986

Φύκια

Ρώτησα για τήν ταυτότητά τους
ιδίως γέρους ναυτικούς
μοῦ 'παν εἶναι μαλλιά ἀπό πνιγμένους.
Ρώτησα παιδιά πού τά μάζευαν
στήν ἀκροθαλασσιά
μοῦ 'παν εἶν' οἱ ἐλπίδες τῶν πνιγμένων
ἀπ' ὅπου πιάστηκαν πρίν ξεψυχήσουν.
Ρώτησα χῆρες ναυτικῶν πού δέν γύρισαν
μοῦ 'παν εἶν' ἀγιολούλουδα
ἀπ' τόν Ἐπιτάφιο...

Great Keppel Island, 20.11.1986

Ἐκεῖ θά πάμε τελικά, στό Ὑόρος
δίχως τυμπανοκρουσίες καί θεαματική ἀναχώρηση
ὅπως φεύγει ἓνα φέρετρο στό δειλινό
ἀπό τήν πίσω πόρτα τοῦ νοσοκομείου.
Ἐκεῖ χωρίς κουστωδία καί μεγάλους ὄρκους
ἀφοῦ δέν θά ἔχουμε πιά τίποτε νά ὑποσχεθοῦμε
θά ζήσουμε τήν ἔσχατη λατρεία
στεφανωμένοι τήν ἄκρα ταπείνωση
ὅθεν βοήθεια ἦξει!

Sydney – Redfern, 27.2.1987

Ἡ πρώτη ἀνάσταση

Τό πεταμένο κουκούτσι τοῦ ροδάκινου
γυρεύει τή σάρκα του πού τήν ἔφαγες
πρίν πέντε λεπτά
κι ἐκεῖνο τό θεώρησες ὑπόθεση ξοφλημένη.
Ὅμως αὐτό δέν ξέρει τετελεσμένα
ἂν θά ξαναφυτρώσει στό χῶμα
κι ἐξαντλώντας τή δική του ὁδύσσεια
θά ξαναγίνει δέντρο θαλερό
γιά νά διαιωνίσει τή φθαρτή του σάρκα.

Sydney – Ashfield, 11.3.87

Ὁ ἀποκεφαλισμός τοῦ Προδρόμου

Τό κομμένο κεφάλι δέν λέει πολλά
σ' ἓναν κόσμον πού γνώρισε ἑκατόμβες.
"Ὅμως ὁ μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν
κηρύττοντας ἀντί γιά πρόνοια τή μετάνοια
ἀντέστρεψε τοῦ κόσμου τή λογική
σέ ὀρίζοντες ἀστρικοῦ τοπίου.
Ἔτσι γεννήθηκε ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ
τῶν λευχειμονούντων
ὁ πρῶτος κλειδοῦχος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν
ὁ Ἀστήρ ὁ πολικός
εἰς τό στερέωμα τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου.

Sydney – Ashfield, 29.8.1987

Ἐπικοινωνία βαθύτερη

Μαζεύοντας κοχύλια στήν ἀκτὴ
κάνεις μιά χειραψία χωρίς λόγια
μέ τόν Ἀόρατο.

Great Keppel Island, 15.11.1987

Θαλασσινό μοιρολόι

Τή χτύπησαν τά κύματα καί τήν ξέβρασαν
στήν ἀκτή
ἤ τήν πλήγωσε καρχαρίας καί τοῦ ξέφυγε;
Κανείς ποτέ δέν θά μάθει αὐτή τή λεπτομέρεια
πού στοίχισε τή ζωή στήν τεράστια φύκια
ὅπως τήν εἶδαμε τυμπανιαία ν' ἀποσυντίθεται
ἀνάμεσα σέ φύκια καί σκουλήκια θριαμβεύοντα
ἐνῶ ὁ ἥλιος τοῦ ἀπογεύματος τή σαβάνωνε
μ' ἓνα φῶς μελένιο, ἀπαλό
θέλοντας νά γλυκάνει ἐκ τῶν ὑστέρων
τήν ἀνοικτίρμονα πάλῃ μ' ὅλα τ' ἄλλα στοιχεῖα
σέ μιά φύση πού ἐπαληθεύει κάθε λεπτό
τίς μυθικές διαστάσεις τοῦ προπατορικοῦ
ἁμαρτήματος.

Δέν ἦταν εὐκολο νά ποῦμε μέ βεβαιότητα
ποῦ βρισκόταν τό κεφάλι, τό στόμα, τά μάτια
σ' ἓνα σῶμα προχωρημένης ἀποσυνθέσεως
ὅμως τά χέρια ἀδιάψευστα, σχεδόν προσευχόμενα
εἶχαν ἐκθέσει ὀλόγυμνα τά ὅστά τῶν δακτύλων
χιόνος λευκότερα ὥς λείψανα Νεομάρτυρος.

Melbourne, 16.1.1988

Ex opere operato

Τή γλῶσσα μήν τήν παίρνετε γιά νόμισμα
εἶναι ἡ ζωή σέ ὥρα Λειτουργίας
ὅσο ἀνάξιος κι ἄν εἶναι ὁ Λειτουργός
μας ἀγιάζει ἐξ ἔργου εἰργασμένου!

Sydney – Ashfield, 20.5.1988

Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου
τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε
ΜΑΤΘ. 25,40

Ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ἱερὰ
ἀπὸ τήν πόρνη πού σέβεται ὡς τόν ἱερωμένο
πού λυπᾶται
ἄσχετο ἂν οἱ στενόψυχοι δέν βλέπουν
πόσο ἀνεξάντλητη ἡ ποικιλία τοῦ πόνου
πού ὑπαγορεύει ἀνάλογη ἐπιείκεια
σ' ὅλες τίς δοκιμές νά παρηγορηθεῖ
ὁ ἀδελφός τῶν ἐλαχιστοτέρων.

Helsinki – München, 30.6.1988

ᾧ Ὦν τὰ ὀνόματα ὁ Κύριος γινώσκει

Ὅταν συμβαίνει ἓνα ἀτύχημα βαρύ
καί τραυματίζεται σοβαρά ἢ σκοτώνεται
ἓνας ἄμοιρος
δέν εἶναι δυνατόν νά τοῦ συμπαρασταθεῖ
μήτε ἡ μάνα πού τόν γέννησε.
Γι' αὐτούς τούς μοναχικούς καί ξεκομμένους
εἶναι πού προσεύχονται στίς Ἀγρυπνίες οἱ Μοναχοί
καί μάλιστα ἄνωνύμως γιά νά μήν ξεχάσουν
ἀπολύτως κανέναν.

München, 30.6.1988

Δέν εἶναι μόνο τά δακτυλικά ἀποτυπώματα
εἶναι καί οἱ ἀραχνούφαντες πτυχώσεις πάνω
στά χεῖλη
πού κάνουν κάθε πρόσωπο μοναδικό
δείγμα ἀνεπανάληπτο στήν ἀπειρία τοῦ γένους.
Πῶς ὕστερα νά μήν πιστέψεις
καί νά μήν θαυμάσεις
πού ὁ Θεός ἔκαμε τόν κόσμο ἐξ οὐκ ὄντων
ἀναβαθμίζοντας τήν ἀξία τοῦ μηδενός.

Sydney – Redfern, 23.9.1988

Τό ἀπολύτως ἀπόλυτο

Μιά μόνο πράξη δέν φτάνει
για νά σέ καταξιώσει
ἐκτός ἂν εἶναι ἕνας ἔντιμος θάνατος
πιό δύσκολος κι ἀπό μιὰ ἔντιμη ζωή.
Ὁ θάνατος δέν εἶναι πράξη κλασματική
πού ἀφήνει περιθώριο ὑπομονῆς
ἐλπίδα βελτιώσεως
εἶναι τό ἀπολύτως ἀπόλυτο
γι' αὐτό μακάριος ὅποιος τόν γευθεῖ
μέ τήν ἱεροπρέπεια τοῦ ἀπολύτου.

Sydney – Carss Park, 8.12.1988

Δήλωση

Πάνω στό χώμα άκουμπᾶ ἡ ψυχὴ μου
ὅπως άκουμποῦν οἱ ὀπλές τοῦ άλόγου
τά νεογέννητα γιατί
τό θερισμένο σανό στά χωράφια.

Sydney – Ashfield, 9.1.1989

Ἀνεξήγητη βεντέτα

Τό σκυλί πού σέ γαύγισε καθώς περνοῦσες
δέν μπορεῖ νά 'χε τίποτε μαζί σου
ἀφοῦ δέν ζήτησες νά μπεῖς
στήν αὐλή τοῦ κυρίου του.
Εἶναι ἀπ' τά κατάλοιπα τοῦ προπατορικοῦ
ἁμαρτήματος
ἐσύ ἀπλῶς νά περνᾷς κι αὐτό νά γαυγίζει...

Sydney – Ashfield, 9.10.1989

Ἡ λεύκα

Τά φύλλα της μ' εἶχαν μαγέψει ἀπό παιδί
ἀνεξαρτήτως ἂν στροβιλίζονταν στὸν ἀέρα
ἂν τὰ ἔδερνε νεροποντῆς καταιγίδα
ἢ τὰ ἔβλεπα νὰ χαριεντίζονται
σάν φιλάρεσκα δάκτυλα.
Ποτέ ὥστόσο δέν μποροῦσα νὰ βρῶ
τό βαθύτερο λόγο αὐτῆς τῆς μαγείας
μέχρι πού ἄρχισε νὰ μέ πληγώνει
ἡ μονομέρεια καί ἡ ἔλλειψη φαντασίας
σάν μονολιθικότητα στή φύση
δογματισμός στή συμπεριφορά.
Τότε τὰ φύλλα της ἔγιναν λόγια χρησικά
πού ἐκεῖ πού νόμισες πῶς σοῦ λύνουν τό αἶνιγμα
σ' ἀναγκάζουν νὰ διαβάσεις ἀμέσως τὴν ἄλλη ὅψη
μένοντας στήν ἐγρήγορση
μιᾶς ἔνθεης ἀμφι-βολίας.

Sydney – Ashfield, 23.11.1989

Ἀναθεώρηση

Τόλμησα κάποτε νά ἰσχυρισθῶ
πώς ὅταν πρόκειται γιά ἐξομολόγηση
ὅλοι γυρεύουμε συνομιλητή
ἀνεκτικό καί παρθένο.
Σήμερα πρέπει νά δηλώσω ἀνενδοιάστως
σχεδόν τό ἀντίθετο
ἄν πράγματι ὑπάρχουν στά πνευματικά
ἀμιγεῖς ἀντιθέσεις.
Γιά ἐξομολόγηση χρειάζομαι ἀπαραιτήτως
συνάνθρωπο πολύπαθο κι ἁμαρτωλό
γιά νά μιλοῦμε ἐπὶ τέλους
τὴν ἴδια γλώσσα.

Ἀθήνα, 15.2.1990

Πράματα καί θάματα

Ἔχουμε ἀρνηθεῖ τό δῶρο τοῦ νά ἀντιλαμβανόμαστε
τά πράγματα μέσ' ἀπό τίς αἰσθήσεις μας.

ΔΗΜ. ΜΥΤΑΡΑΣ

Καμιά χαρά δέν εἶναι ὀλόκληρη
ἂν δέν τή ζητωκραύγασαν ὅλες οἱ αἰσθήσεις.
Τά ὁράματα εἶναι φαντάσματα ἀπατηλά
ἂν δέν μπορεῖς νά τά ψηλαφήσεις
ν' ἀκούσεις τή ρυθμική τους ἀνάσα
νά γευθεῖς τό αἶμα τους καί νά δεῖς
ὅτι Χριστός ὁ Κύριος
νά μεθύσεις ἀπ' τόν ἰδρώτα τους
τό μεσημέρι τοῦ σύντομου βίου.

Sydney – Ashfield, 27.2.1990

Κύρια ὀνόματα

*Ἡ ἀνάγκη τῆς γραφῆς συνέπιπτε πάντα
μέ τήν ἀνάγκη μου νά διαγράψω.*

ITALO CALVINO

Εἶναι μιά σύμβαση ἰσόβιας διάρκειας
καθώς περνοῦμε τόν ἀγρό τῆς τέφρας
καί τά θεμέλια ἐδῶ ὑποχωροῦν
εἴτε σέ χῶμα σκάφτηκαν εἴτε σέ βράχο.
Μέσα στήν ποικιλία τῶν ὀνομάτων
καί τήν πολυσημία τῶν ἀνωνύμων
ποιά δύναμη μπορεῖ νά ἐγγυηθεῖ
διάκριση σέ κύριο καί δευτερεῦον;
Ἄφησε τά σοφίσματα τῆς νύχτας
κι ἔλα νά πορευτοῦμε ταπεινά
ὥς τίς ἀνταύγειες τῆς ἄλλης ὄχθης
τά ὀριστικά ὀνόματα μᾶς περιμένουν
μονάχα στή Δευτέρα Παρουσία.

Sydney – «St. Vincent's Hospital», 14.5.1990

Φῶς ἀνέσπερο

Πάντα μᾶς ἀτενίζουν γελαστά
τῶν σκελετῶν τά κρανία
καθώς τά δόντια στίλβουν ὀλόσωμα
χωρίς δερμάτινους χιτῶνες γιά συνοφρυώσεις
χωρίς βολβούς τῶν ματιῶν
γιά βλέμμα βαθύ ἢ πονεμένο.

Ashfield, 23.7.1990

Ἀποφατισμός

Δέν κοιτᾷς τόν ἥλιο κατάματα
στή μεσημβρινή κορύφωσή του.
Γιά τό Θεό δέν μιλᾷς ἀπ' εὐθείας
παρά μονάχα μέ εἰκόνες καί παραβολές.
Κι αὐτές πρὶν μεταδώσουν τό νοούμενο
ἔχουν ἀρχίσει ἤδη νά φυλλορροοῦν...

Sydney – Ashfield, 19.10.1990

Τῶν φρονίμων ὀλίγα

Ἐκεῖνες οἱ πατημασιές στήν ἄμμο
δέν σοῦ ἔδωσαν ἄλλα σημάδια
γιά ἡλικία, φύλο ἢ φυλή.
Αὐτό θά πεῖ πώς εἶχες τ' ἀπαραίτητα
νά προσκυνήσεις τήν εἰκόνα σου
δηλαδή τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ
ἀκόμη καί στό πέλημα τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Great Keppel Island, 13.11.1990

Αιτήματα διαδρόμου

Βαθύ σταχτοπράσινο τό χρώμα τοῦ κάκτου
ὅμως ἀπό τό σπλάχνο του φυτρώνει
ἓνα δεύτερο σῶμα αἰθέριο ρόζ
λές καί θηλάζει ἀπό ἄλλο κόσμος.
Αὕτῃ ἡ ποικιλία στό ὁμοούσιο
πού περιγράφεται ἀλλά δέν ἐξηγεῖται
σκοπό δέν ἔχει τήν αἰσθητική ἁρμονία
ἢ τήν ἰσορροπία στήν κλίμακα τῶν εἰδῶν
–αἰτήματα διαδρόμου–
μᾶλλον ἐπαναλαμβάνεται γιά νά μάς πείσει
πώς ὁ θάνατος δέν τελειώνει στό θάνατο.

Sydney – Carss Park, 2.1.1991

Πηγὴ

Καὶ μόνο τούτῃ ἡ λέξις ἂν εἶχε μείνει
ἀπὸ τὴν ἱερὴ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων
θά 'φτανε νὰ τοὺς διακρίνει ἐς αἰί
ἀπ' ὅλους τοὺς ἐκμεταλλευτές καὶ τοὺς βέβηλους.
"Οπου εἶδανε κάτι ν' ἀναβλύζει
οἱ Ἕλληνες προσκύνησαν τὸν Πήξαντα
τῇ γῇ καὶ τῇ θάλασσᾳ
ἀναγνωρίζοντας τὴν πρώτη καταβολή
ὡς βολὴ ἄνωθεν καὶ εὐλογία.
Οἱ ἄλλοι ἀγνόησαν τὴν ἄνωθεν κίνηση
τοῦ πηγνυσθαι
πού εἶναι ἐν-έργεια καὶ ἔμ-πνευσis
γιά νὰμποροῦν νὰ ἐκ-μεταλλεύονται χαμερπῶς
ἥτοι ἀποχωρίζοντας βάρβαρα
ὅσα ἐξ ἀρχῆς ἐτέθησαν μετ' ἀλλήλων!

Sydney – Ashfield, 11.4.1991

Ὁ γάμος

Στόν Τέρον καί στή Δήμητρα

Σίγουρα τό φρικτότερο τῶν Μυστηρίων
γιατί ἐνῶ τόν γέννησε τόλμημα στιγμιαῖο
ἀποτελεῖ ἰσόβια διακινδύνευση
ζητώντας ἀπό δύο ἀδύναμους ἀνθρώπους
νά σεβασθοῦν τό ἴδιο ταυτότητα κι ἐτερότητα
γνώρισμα ἀνήκουστο μόνο τοῦ Παντοδύναμου
Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Sydney – Ashfield, 6.5.1991

Κατανυκτικό

Ἀκίνητοῦσαν τά δέντρα
ὁ δρόμος μέ τό πλακόστρωτο σιωποῦσε
κι ἡ μνήμη βυθιζόταν στό γνωστό ἡμίφως
τοῦ χώρου τῶν σκιῶν.
Εἶναι οἱ ὥρες πού δέν ξέρεις νά πεῖς
ποῦ εἶναι τό στίγμα σου
μήτε περίπου ποιά θά 'ναι ἡ ἐπόμενη ἐκπληξη
πού θά διασπάσει βιαίως
τό αἶσθημα τῆς συνοχῆς
ἀκόμη καί στήν ἀτομική σου συνείδηση.
Θά 'ταν λοιπόν καλύτερα νά βροῦμε
μιάν ἄλλη λέξη πού νά ἐκφράζει πληρέστερα
αὐτό τό ἀπρόοπτο κενό
ένα ὄνομα πού ν' ἀποφεύγει ἐξίσου
μνήμη καί σύγχυση
καί μιὰ πού πρόκειται γιά αὔξουσα νύχτα
θά τό ποῦμε κατάνυξη.

Sydney – Ashfield, 21.3.1992

Φιλοδοξίες επιτύμβιες

Οι πέτρες νά ξέρεις δέν ἔχουν τέλος
ἐξελίσσονται ἀργά σέ κονιορτό
κι αὐτή ἡ μορφή εἶναι βέβαιο
πώς παραμένει ὀριστική δύναμη
σ' ὅποιοδήποτε χῶρο.
Εἴτε γράφεις ἀπάνω τους εἴτε ὄχι
θηλάζουν τόσο φῶς ἐκ γενετῆς
πού θά 'ταν ματαιοπονία
νά χαράξεις σέ πέτρινη ἐπιφάνεια
σπαράγματα μνήμης.
Τό τί μπορεῖ νά συγκρατήσῃ
καί μέχρι πότε
ἓνας κόκκος ἄμμου
ὑπόθεση πολύ ἀμφίβολη.
Ἀναμφίβολο πώς ἡ γενική ἀνωνυμία
θά πρέπει νά 'ναι ἡ ὑψίστη δικαιοσύνη.

Sydney – Ashfield, 11.4.1992

Ἀδελφός

Ἐσύ δέν πῆγες στούς Δελφούς
ν' ἀναγνωρίσεις μέ σπονδές
τή δελφική σου φύση
ἢ γλώσσα μου σ' ὀνόμασε
πρίν νά σέ δεῖ τό φῶς
ἀπ' τή σχισμή τή σκοτεινή
προκαταβολικά εἶχες μαζί μου
συμμαχήσει.

Sydney – Ashfield, 16.4.1992

Μύρο τό πολύτιμο

Ἐστεφανώθης ἔργον

ἤδη ἐτελειώθης!

(Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Μύρου)

Τό νομίσαμε σχῆμα λόγου μά δέν ἦταν
πώς οἱ τελῶναι καί αἱ πόρνοι προάγουσιν
ἡμᾶς εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.
Λαός ὁλόκληρος ἀγιαζόμαστε διά παντός
μέ τή λατρευτική χειρονομία τῆς πόρνης
πού γνώριζε νά συνδυάσει ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων
μύρα σύν δάκρυσι.
Στήν ἀλχημεία τῶν ἐξήκοντα εὐόσμων εἰδῶν
πού ψήνονται μέ ὕμνους κι ἀναγνώσματα
ἀπό τό πῦρ πού συντηροῦν
ὁλόκληρη σχεδόν τή Μεγαλοβδομάδα
καιόμενες σεσαθρωμένες Εἰκόνες
μή δεῖς μονάχα τήν ὁσμή εὐωδίας
τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
ἀλλά καί τίς συγκεκριμένες ἀρετές
πού ἐξαρίθμησε
γιά τήν ὁλοκληρία τοῦ κτιστοῦ
ὁ ἐκ Δαμασκοῦ ἱερός Ἰωάννης.
Γι' αὐτό ὅταν ἐπευφημεῖ τό ἔργον
πλάι στόν Πατριάρχη ὁ προεξάρχων Μαΐστωρ
αὐτός πού σήμερα τόν λέμε Μυρεψό
καί καλεῖ τό λαό νά ἐπαναλάβει
ἐν ἀλαλαγμῷ
τό Ἐστεφανώθης ἔργον, ἤδη ἐτελειώθης

ἀρθρώνομε τήν τελειότερη ὁμολογία
τοῦ πόσο Μέγας εἶναι ὁ Θεός
πού στήριξε μονάχα στή μετάνοια
τῇ θέωση τοῦ κόσμου.

Sydney – Redfern, 21.5.1992

Ἡ φιlanθρωπία τοῦ ἑβδομηκοντάκις ἑπτά

*Εἰκὼν εἰμι τῆς ἀρρήτου δόξης Σου
εἰ καὶ στίγματα φέρων πταισμάτων...
(Εὐλογητάρια κηδείας)*

Ἄρρητη κι ἀνερμήνευτη ἡ δόξα Σου
ὅμως ἡ εἰκόνα μένει σταθερή
ὅσο κι ἂν ἐξακολουθοῦν νά τή σπιλώνουν
τῶν πταισμάτων τά πλήθη.
Χωρίς εἰκόνα θά ἐπικρατοῦσε τό χάος
καί θά τρόμαζαν ὅλα τά κτιστά
μὴ ἔχοντας σημεῖο ν' ἀπεικάσουν
τὴν παρουσία τοῦ Ἀόρατου.
Γι' αὐτό λοιπόν κηρύττεις τὴν ἄφεση
τοῦ ἑβδομηκοντάκις ἑπτά γιὰ τὸν ἄνθρωπο;

Sydney – Redfern, 30.5.1992

Φιάλη τοῦ καθολικοῦ

... οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐκγαμίζονται
ἀλλ' ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσι.

ΜΑΤΘ. 22, 30

Τό μήνα πού ἀρχίζει μέ Κυριακή
μὴν τόν φοβᾶσαι.
"Ὅ,τι κι ἂν φέρουν οἱ ἐπόμενες
ἡμέρες του
δέν θά μπορέσουν νά ματαιώσουν
τό Εὐλογητός ὁ Θεός.
"Ὅσες φορές κι ἂν χάσεις τήν ὑπομονή
μὴ λησμονήσεις τόν Ἀγιασμό
πού ἔγινε
τήν πρώτη μέρα στήν εὐρύχωρη φιάλη
τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας.
Μή ἔχοντας ἐκεῖ πάνω παιδιά καί γυναῖκες
μποροῦν οἱ Πατέρες νά μνημονεύουν συνεχῶς
τίς ἀνασφάλειες ὅλου τοῦ κόσμου
καί νά προσεύχονται
ὑπέρ ὧν τά ὀνόματα ὁ Κύριος γινώσκει.

Sydney – Carss Park, 31.5.1992

ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΚΑΛΗ ΔΙΒΟΥΛΗ

Θλιμμένη Βλαταδινή Παναγία
μή ξέροντας νά συνθέσω Κανόνα
ἀνιστορῶ τό χρονικό
τῆς φτωχῆς γειτονιάς Σου.
Τοῦ Ἑπταपुरγίου τά σπίτια εἶναι πενιχρά
μιᾶς μόνης νυχτιᾶς ἐπιτηδεύματα
μέσα στό σῶμα τοῦ Κάστρου.
Τ' ἀγόρια φύγανε στά πλοῖα
ἤ στή Γερμανία
κι ἔμειναν οἱ κοπέλλες νά στολίζουν
κάθε χρονιά τόν Ἑπιτάφιο.
Κλαῖνε τό γιό Σου τή Μεγάλη Πέμπτη
ὅλη τή νύχτα
ὡς κλαῖνε ὅλες τίς μέρες πίσω ἀπ' τά παράθυρα
τόν ἄγνωστο γαμπρό πού περιμένουν...

Θεσσαλονίκη, Ἀπρίλης 1969

Μετά τόν ἐφιάλτη

Χάθηκε τό φιλότιμο ἀπ' τόν κόσμο
σάν τό ψωμί στήν Κατοχή
τά περιστέρια τώρα τά σκοτώνουνε
γιά πέντε δράμια κρέας
κι ἡ χλόη ἐξουθενώθηκε
ἀπ' τό σκληρό μπετόν.

Οἱ Βάρβαροι περάσανε τίς Θερμοπύλες
ἀκόμη πιό χειρότερα:
οἱ Βάρβαροι φρουροῦν τίς Θερμοπύλες
κι ἔχουνε μάθει δυστυχῶς κι ἐλληνικά!

Θεσσαλονίκη, 15.10.1969

Ἀφορισμοί

Οὐαί ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσιν
πάντες οἱ ἄνθρωποι.
ΛΟΥΚ. 6, 26

Ἀλλοίμονο σ' αὐτούς
πού δέν ἀμφισβητήθηκαν
γιατί θά πεῖ πῶς ταυτιστῆκαν
μ' ὅλους τούς ἀνθρώπους.

Ἀλλοίμονο σ' αὐτούς
πού δέν διώχτηκαν
γιατί θά πεῖ πῶς δέν πολέμησαν
μήτε μέ σκιές.

Ἀλλοίμονο σ' αὐτούς
πού δέν ἐθανατώθηκαν
γιατί θά πεῖ πῶς δέν ἐπλήρωσαν
τό φόρο τῆς ζωῆς ἀκέραιο.

Θεσσαλονίκη, 17.10.1969

Αυστραλία 1975

Τούτη τή χώρα ἔκαμ' ὁ Θεός
γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
φτωχομένα τοῦ πόνου καί τῆς προσφυγιᾶς
δέχτηκε ὅ,τι ἀπόρριψε ὁ ὑπόλοιπος κόσμος
καί τό ξανάδωσε στὸν ἥλιο
νεόκοπο νόμισμα
στά μέτρα τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Ἐρήμου.

Ἡ χώρα τούτη μοιάζει μέ τή θάλασσα
ἀπέραντη, προκλητική, ἀτίθαση, παρθένα
μέ τό ψωμί της πλούσιο κι ἀλμυρό
μέ τήν ἀγκάλη δίβουλη στό κάθε
φίλημά της.

Darwin, 24.10.1975

Οί δολοφόνοι

Στή μνήμη τοῦ Π. Μπακογιάννη

Οί δολοφόνοι ἔρχονται κατ' εὐθείαν ἀπ' τό σκοτάδι
γι' αὐτό μισοῦν ὅσους πιστεύουν στό φῶς.
Μήν παραξενεύομαστε λοιπόν πού σκοτώνουν
καί μάλιστα πισώπλατα
εἶναι ἀδύνατον νά ξεπεράσουν τή σκιά τους.
Τό δολοφόνο δέν τόν ὑποψιάζεσαι ἐκ τῶν προτέρων
εἶναι μέσα στή φύση του νά αἰφνιδιάζει
χειρονομίες δέν γνωρίζει αὐξομειούμενες
ὅπως δέν ἔχει αἰσθήματα ἀναπτυσσόμενα
βαθμιαίως.
Ἀπό τήν πρώτη κίνηση νά ἐκφρασθεῖ
ἔχει κενώσει ἀπάνω μας ὅλη τήν ἄβυσσο τοῦ θανάτου
ὅπως ἡλεκτροφόρο καλώδιο ὑψηλῆς τάσεως
πού ἀπανθρακώνει τόν ἄμοιρο ἀκαριαίως...

Sydney – Carss Park, 30.9.1989

Pollution

Δέν εἶναι μόνο ἡ θάλασσα πού ἀργοπεθαίνει
μήτε μονάχα τ' ὀξυγόνο πού ψυχορραγεῖ.
Δολοφονήσαμε τό φῶς σ' ὅλη τήν Οἰκουμένη
γι' αὐτό κι ἡ τελευταία νύχτα μας πού δέν ἀργεῖ
δέν εἶν' ἀχειροποίητη, εἶναι χτισμένη
μ' ὅλη μας τήν προδοτική ἐπιμονή.

Nairobi, 29.11.1975

Προβλήματα ἀποδήμων

*Εὐχές γιά τά παραπατήματα τῶν θλιμμένων
καί τῶν κορυβαντιόντων*
ΑΝ. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

“Όταν οἱ μακρυνοί μετανάστες γυρίζουν πίσω
δέν ἔχουν πιά καιρό γιά καινούργια προγράμματα
μήτε φιλοδοξίες καί περιέργειες
γιά πειράματα ἄλλα.
Ἄπλῳς γυρνᾶνε νά κλείσουν τόν κύκλο
ἐκεῖ πού τόν ἄρχισαν.
Πόσοι καταλαβαίνουν αὐτό τό πένθιμο βῆμα
ἀπ’ ὅσους τοὺς ὑποδέχονται στή Γενέτειρα;
Μά γιά νά λέμε καί τοῦ στραβοῦ τό δίκιο:
πῶς ὁ κόσμος νά μαντέψει σύντομο τό τέλος
μέ τέτοιους ὑγιεῖς ἐτοιμοθάνατους;
Γι’ αὐτό ἀπό τώρα μπορεῖς νά τό προβλέψεις
πῶς θά ’ρθει ὅλως αἰφνιδίως τό μοιραῖον!

Sydney, 29.9.1970

Κύπρος ἐξαιρέτως

Ἐδῶ οἱ πέτρες καί τό χῶμα
δέν ἔχουν καμμιᾶ σχέση μέ τά ὀρυκτά
ἀκόμα λίγο καί θά κάμουνε χειρονομίες
ἀπολιθωμένων χεριῶν ἀναυδων χειλέων.
Ἐν ὀνόματι τῶν ἐσαεὶ ὀρθίων πεσόντων
τοῦ αὐξηθέντος μυθικά στό ὀλοκαύτωμα Αὐξεντίου
ἐξαιρέτως δέ τῶν ἐπεγνωσμένως ἀγνοουμένων
ὅλα ἐδῶ αἱμάσσουν καί μυρίζουν γιασεμί!

Λευκωσία, 15.6.1983

Τά παιδιά τῶν ἀμάχων

*Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθίσει
καί ὡς ἡ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.
(Ψαλμ. 91, 92)*

Τούς εἶπαν ἓνα τραγούδι μέ τά πολυβόλα
κι αὐτά κοιμήθηκαν·
τόσο βαθειά κοιμήθηκαν
πού δέν ζητοῦνε πιά νά θηλάσουν
μήτε τρομάζουν μέσ στόν ὕπνο τους
μήτε φοβοῦνται τό σκοτάδι τά πιό μεγάλα.

Sydney – Ashfield, 9.1.1987

Τό σῶμα τῆς οὐτοπίας

*Τό ἐλληνικό τοπίο δέν τό εἶδε κανείς,
ὅπως δέν εἶδε κανείς τόν ἄνθρωπο πού ζεῖ σέ τούτη τή χώρα.*

B. ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΗΣ

“Ο,τι πió ἐλληνικό σωπαίνει καί κρύβεται
γιατί ἔχει μέτρο τήν οὐτοπία
κι ἄς κατοικῆσαν οἱ θεοί ὄχι μόνο στόν “Ολυμπο
ἀλλά καί στά ποικίλα ἱερά των.
Πῶς νά ψηλαφήσεις τή σάρκα τῆς οὐτοπίας
μέ χέρια σκιᾶς;
Γέμισε σκιές ἡ Ἑλλάδα ἀπό τότε
πού ὁ Προμηθεΐας ἐξανθρώπισε τή φωτιά
κι ὁ ἄνθρωπος ἔμαθε νά σβήνει θεούμενος...

Sydney – Ashfield, 26.2.1987

Προέκταση δακρύων

Τά δέντρα ὕστερ' ἀπό τή βροχή
κάνουν δικό τους κλάμα
ὀδύρονται πού δέν μποροῦν νά στεγνώσουν
ὅσο γρήγορα θά 'θελαν τά πουλιά.

Sydney – Ashfield, 16.12.1988

Οί πρωινές φωνές

*Εἶπαμε «ποῦ εἶναι τό φῶς»
καί μᾶς εἶπαν «ἐννοεῖται τό φῶς».*

K. MONTHS

Οἱ πρωινές φωνές εἶναι κάτι σάν ἐπανάσταση
ἀφοῦ γνωρίζουμε πῶς προηγήθηκε ἡ νύχτα
καί νύχτα θά πεῖ κατά κανόνα
ἀκίνησία καί σιγή.
Λέτε λοιπόν νά πολεμᾷ τίς τελευταῖες ἀντιστάσεις
τό πετεινάρι τῆς αὐγῆς;
Λέτε οἱ πρωινές εἰδήσεις στό ραδιόφωνο
νά σχολιάζουν λιγότερη δυστυχία;

Sydney – Ashfield, 2.1.1989

Ἀκταῖοι καί Ἀγχίαλοι

Δέν μᾶς λιγότεψαν καθόλου οἱ μεταναστεύσεις
δέν μᾶς ἐπτόησαν οἱ ἐκπατρισμοί
οἱ ἀριθμοί τῶν ἀγνοουμένων γιά μᾶς λειτουργοῦν
καί συνεχίζουν βαθύτερα τίς τέσσερις πράξεις
ὑπαγορεύοντας ἀνάλογα φωνήματα.
Πῶς νά ἐγκαταλείψεις τήν Ἀκτή
ἔχοντας πρόγονο τόν Πυθαγόρα!

Sydney – Ashfield, 23.2.1990

Ἑλλάδα

Ἑλλάδα δέν εἶναι ὁ Ὀλυμπος
μήτε ὁ Παρθενώνας
μήτε ἀκόμη κι ἡ Ἀγιά Σοφιά.
Εἶναι ὁ τρόπος πού πίνεις κρασί
κι ἀκόμη ἀκριβέστερα
τό πῶς παραμιλᾷς στό μεθύσι.

Sydney – Ashfield, 11.3.1990

Ἐνευ ὄρων

Δέν πρέπει ν' ἄρνηθοῦμε τήν ἀλήθεια
ἀκόμη κι ἄν μᾶς κόψουνε
τό φῶς καί τό νερό.
Δέν πρέπει ν' ἄρνηθοῦμε τήν ἀλήθεια
ἀκόμη κι ἄν μᾶς κόψουν
τό τηλέφωνο.
Δέν πρέπει ν' ἄρνηθοῦμε τήν ἀλήθεια
ἀκόμη κι ἄν μᾶς κόψουνε
ἀπό παντοῦ τήν καλημέρα
τήν ἴδια τή ζωή.
Ζωή χωρίς ἀλήθεια εἶναι ὁ θάνατος
πού δυστυχῶς δέν ἀδρανεῖ
σέ τάφους καί ἀγάλματα
ἀλλά ἀναπαράγεται συνεχῶς
καί ὀργιάζει.

Sydney – Carss Park, 7.5.1990

Κουρσάροι

Τή θάλασσα δέν τή φοβήθηκαν
κι ἄς ἦτανε πλατειά
σάν φερετζές ἀπέραντος
στό πρόσωπο τοῦ κόσμου
τρομάζαν ὅμως τή στεριά
μέ τά περίσσια ψέματα
βράχια πού ἦταν πιά ρευστά
ἀπ' τοῦ μωροῦ τό δάκρυ.

Sydney – Mascot, 22.9.1990

Ἰδιοκτῆτες

Τόσο πολύ ἐξοικειώθηκαν μέ τ' ἀγοραῖα
πού καταδέχονται δεσμό προσωπικό
μέ ψευδεπίγραφες ἀντωνυμίες.

Sydney – Ashfield, 3.10.1990

Πολλαπλασιαστής τῆς ὀδύνης

Ἐμπρός, νά καταργήσουμε τό φῶς
πού μᾶς πληγώνει
τά μάτια μας δέν ἀντέχουν ἄλλο
κομμένα χέρια, ρημαγμένα μαλλιά
μήτε τά ἀδιέξοδα βλέμματα
γυναικῶν ὀλοφυρομένων.
Τό φῶς ἐκφυλίσθηκε
σέ πολλαπλασιαστή τῆς ὀδύνης
καθώς ἀναπαράγει μέ τά ἠλεκτρονικά μέσα
εἰς τό διηνεκές καί ἐπ' ἄπειρον
ἐγκλήματα ὅλων τῶν εἰδῶν
σοφίσματα ὅλων τῶν προθέσεων
σκηνές πού θέλουμε νά ξεχάσουμε
καί πιά δέν μπορούμε.

Sydney – Ashfield, 12.1.1991

Λιθοπαιδεία

Μὴν ἀγανακτεῖτε μέ τούς διαρρηκτες
μὴν καταδικάζετε τούς βιαστές
ἡ ἐποχή μας εἶναι γεμάτη ἀποβολές
γιατί κανείς πιά δέν σπέρνει ἐν δάκρυσιν.
Ἄλλοτε ἡ ἀνθρώπινη τρυφερότητα
ἦταν διάχυτη στίς ἀπλούστερες κινήσεις
χαιρετοῦσες τόν ἄγνωστο
ἐναγκαλιζόσουν τό φίλο
σήμερα σπουδάζομε τήν εὐγένεια
μονάχα στίς μαρμαρωμένες χειρονομίες
τῶν ἀγαλμάτων.

Sydney – Ashfield, 16.3.1991

Στόν Τάσο Λειβαδίτη

Είμαι στά ἔχρη μιᾶς βροχῆς.

ΚΙΚΗ ΔΗΜΟΥΛΑ

Τό πόσο παιδική ἦταν ἡ ψυχὴ σου
δέν εἶχαν ἀφήσει νά τό ὑποψιασθοῦμε
τά σιβυλλικά σου ποιήματα
κι ἄς μὴν ἐγκατέλειψες τ' ὄνειρο
μήτε ὅταν ἔπρεπε νά στρατευθεῖς
στὶς πρώτες βοήθειες.
Τά τελευταῖα ὅμως χρόνια, τά πικρά
πού ὅσο λιγότευαν οἱ πρακτικές ἀνάγκες
τόσο γέμιζε ὁ κόρφος σου
μικρά κρυμμένα Εἰκονίσματα
γιά τὰ ὅποῖα σ' εἶπαν δεισιδαίμονα
οἱ ἄπιστοι καί οἱ χυδαῖοι
ἐσύ μᾶς ἀποκάλυπτες τό πρόσωπό σου
ἡλίου φαιδρότερον.

Sydney – Ashfield, 4.5.1991

Ὁργή Κυρίου

Τὰς νουμηνίας ὑμῶν καὶ τὰ σάββατα...

μισεῖ ἡ ψυχὴ μου.

ΗΣ. 1, 13-14

Δέν εἶναι βέβαια ἡ πρώτη φορά
πού ὁ διάβολος ρασοφορεῖ ἀνάμεσά μας
ὅμως ἦταν ἀνάγκη, Κύριε, νά ξεχειλίσει τό ποτήρι
τούτη τήν κρισιμότητα ὥρα
πού οἱ ἐχθροί τοῦ λαοῦ Σου αὐξάνονται
ἀπό στιγμή σέ στιγμή
ὅπως τὰ σκουλήκια πού συναντοῦνε ψοφίμι;
Ἡ μήπως εἴμαστε ἤδη, οἱ περισσότεροι
νεκροί πρό πολλοῦ
κι ὅλα τραβοῦν τό δρόμο τους
κατά φυσική νομοτέλεια;

Sydney – Redfern, 3.8.1991

Ἑλεγεία στὸν Πατριάρχη Δημήτριο

... ἐγὼ δέ ἐταπεινώθην σφόδρα.

(ΨΑΛΜ. 115, 1)

Εἵκοσι χρόνια ὄρθιος στή γέφυρα
σκάφους σεπτοῦ, πεπαλαιωμένου
πού τήν πορεία του ἀνακόπτουν ἀδιαλείπτως
χωρίς εὐτυχῶς νά μπορούν νά τή ματαιώσουν
κάθε τόσο αἰφνίδιοι ἄνεμοι
δέν βαρυγκόμησες μιά μέρα
μήτε λιποψύχησες
γιατί δύναμή Σου ἦταν ἡ ἀγάπη
καθώς πηγάζει ἀνεξάντλητη ἀπ' τήν ταπείνωση
κι ἀγάπησες τελείως ἀνεπιτήδευτα
ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἦσουν τόσο ταπεινός.
Τώρα ἡ καρδιά Σου ξαφνικά σταμάτησε
μέσα σ' ἓνα κοινό Νοσοκομεῖο
γιατί δέν εἶναι μόνο ἀπό κόπωση
κι ἀπ' τήν πολλή συμπόνια ἐξαντλεῖται ἡ καρδιά.
Κι ἐμεῖς μέيناμε πίσω νά θυμούμαστε
τό καλοκάγαθο βλέμμα
τό χαμηλότονο λόγο
τό ἀνάλαφρο βῆμα
τό θλιμμένο χαμόγελο.

Sydney – Singapore, 5.10.1991

Ἄεί παῖδες

*Τά ὀριστικά ἄρθρα δέν ὑπάρχουν, ὅπως
ἄλλωστε καί τά ὀριστικά φύλα.*

Γ. ΒΕΛΤΣΟΣ

Ἕλληνες, ὁ πιό παράξενος λαός τοῦ κόσμου
ὁ πιό ἀντιφατικός
τέρατα λογικῆς συνέπειας
ἀλλά συγχρόνως μή ἀποσπώμενοι οὔτε στιγμή
ἀπ' τῆ μαγεία καί τίς ἀπορροές τοῦ ὀνείρου.
Δίνοντας ἓνα ὄνομα θέλησαν πάντα νά ὀρίσουν
ἀλλά καί φοβήθηκαν μήπως ἀφορίσουν
στή μαθηματική ἀσφυξία τῆς οὐτοπίας
τούς χυμούς τῆς ζωῆς.
Ἡ κάθε λέξη τους εἶναι μιὰ ἄτομη συλλαβή
τοῦ «ῥῆξις ἀφίξις»
ὥστε ποτέ νά μὴν καταλήξεις
σέ βράχο ὀριστικοῦ ἀδιεξόδου
καί πλήξεις
ἀλλά νά παραμείνεις γιά πάντα θαυμάζοντας
σάν τό παιδί.

Sydney – Carss Park, 26.12.1991

Ἐποχή τῶν νάνων

”Ὅπως ἐμεῖς μιλοῦμε γιά τήν ἐποχή τῶν παγετώνων
ἔτσι κάποτε θά μιλήσει τό μέλλον γιά μᾶς
ὡς ἐποχή ἐπαίσχυντη τῶν Νάνων
ἀφοῦ τεχνητές πλειοψηφίες κατόρθωσαν
νά ὀδηγήσουν σέ παραίτηση
ἕναν Μιχαήλ Γκορμπατσώφ.

”Ἐνας ἀκόμη χρόνος πέρασε στήν ἱστορία
γεμάτος προδοσία καί ντροπή
κι ὅμως τό χιόνι δέν ἔγινε λιγότερο λευκό
μήτε λιγότερο πράσινη ἡ ἀνοιξη.
Πῶς λοιπόν νά μήν βλασφημήσουμε’ εὐλαβῶς
μέ τόν Θεολόγο Γρηγόριο
ἐπιφωνώντας «Χριστός δέ καθεύδει»!

Sydney – Ashfield, 28.12.1991

Σπασμένοι συνειρμοί

Ἡ μνήμη κατάφυτη μέ κυπαρίσσια.

Γ. ΡΙΤΣΟΣ

Ἡ εἰκόνα τοῦ δέντρου ἦταν ἄλλοτε
ὄχι ἀπλῶς δεμένη μέ τό πράσινο
δέντρο καί πράσινο ἦταν κάποτε γιά ὅλους
μιά θαλερή αὐτονόγητη ταυτότητα
κι ἄς εἶχαν πάντα τά δέντρα
καί τά ξερά τους κλαδιά
καί τή φαιόμαυρη φλούδα τοῦ κορμοῦ
σημάδια τοῦ χρόνου.
Τό ἴδιο, ὅταν ἔλεγες ἄλλοτε Νέος
ἔφερνες πάντα στό νοῦ ἕναν ἄνθρωπο
γεμάτο σφρίγος καί ζωή
κι ἄς γνωρίζαμε ὅλοι καί κάποιους Νέους
ὑποτονικούς ἢ θλιμμένους
ἀκόμη καί φυματικούς.
Σήμερα δυστυχῶς τά ὀνόματα
δέν δηλώνουν πιά
τίποτε τό αὐτονόητο
γι' αὐτό πρέπει νά τά λέμε προσεκτικά
σχεδόν μέ κάποια καχυποψία
σάν νά μιλοῦμε σέ μικρά παιδιά
ξεχωρίζοντας εὐδιάκριτα τίς συλλαβές
γιά νά προφθαίνει κι ὁ συνομιλητής νά ἐλέγχει
τήν ἀξιοπιστία τῶν λέξεων.

Sydney – Ashfield, 12.1.1992

Ἐν τούτοις

*Καί τό ἀδέσποτο μαῦρο σκυλί κοιτάει τό ποτάμι
σά νά γνωρίζει κιόλας ὅσα ἐμεῖς δέν θέλουμε νά δοῦμε.*

Γ. ΡΙΤΣΟΣ

Ἐν τούτοις τίποτε δέν ἦταν μάταιο μήτε ψέμα
γι' αὐτό τά ζήσαμε ὅλα μέ τόση κατάνυξη.
Μή ἀνεχόμενοι νά χαθεῖ ἵχνος ἀπό τά συμφραζόμενα
ἀφήναμε ἕνα σκίτσο ὅσο πρόχειρο κι ἂν ἦταν
τῆς κάθε στιγμῆς
ξέροντας πῶς μνημειώναμε
μέ συγκρατημένη θλίψη
ἕναν κόσμο πού παρέρχόταν
μέσ' ἀπ' τίς αἰσθήσεις μας
ὅπως ὁ ἀέρας μέσ' ἀπό κουρελιασμένη σημαία.
Ὁ κόσμος λοιπόν πού ψηλαφήσαμε
ὥς τίς τελευταῖες ἀράχνες τῶν ἐρειπίων
ἢ φαντασμάτων
δέν ἦταν ψέμα.
Ὅσο κι ἂν εἶναι πένθιμες οἱ στάχτες
πού ἀφήνει πίσω του τό κάθε ὀλοκαύτωμα
τίποτε δέν μπορεῖ νά ματαιώσῃ ὀριστικά
τή μνήμη τῆς ἱερῆς ἀφῆς
πού γέννησε τή φλόγα.

Sydney – Ashfield, 25.3.1992

Καστελλόριζο

Οἱ ἄνθρωποι πάνω σέ τοῦτο τό βράχο
ζήσανε κάποτε σάν ἡγεμόνες
ὕστερα ἦρθαν χρόνια δίσεχτα
κι ἔπρεπε νά φύγουν
ἀφήνοντας μισάνοιχτη τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ
γιά νά μήν μπορεῖς ποτέ νά γνωρίζεις
πόσο μακριά ἐπῆγαν
πόσοι ἀκόμη νοσταλγοῦν
καί πόσοι τελικά δέν θά γυρίσουν.
Τά ἐρειπωμένα τώρα σπίτια των δέν ἀναπνέουν
μήτε τολμᾷς νά ψάξεις γιά πορτοπαράθυρα
ὅμως ὀλόλευκοι ὄγκοι σιωπῆς
μέ προτεταμένα μπαλκόνια στό πέλαγο
σάν στήθη πού δέν ὀλοκλήρωσαν τό θηλασμό
ἐπικαλοῦνται τά ναυαγισμένα καῖκια...

Καστελλόριζο, 20/21.5.1979

Φόβος πρωτόγονος

Κάποιος τώρα φωνάζει στην αὐλή
μέ τή δυσδιάκριτη φωνή του
μά ποιός τολμᾷ νά κατεβεῖ καί νά μάθει
ἂν εἶναι γάτα ἢ σκυλί
ἢ κάποιος μεθυσμένος aborigine.
Σοῦ σκίζεται ἡ καρδιά ν' ἀνακαλύπτεις
πόση συγγένεια στά ζωντανά ἢ ἀνωνυμία τους
κι ἐσύ νά πρέπει νά μείνεις μακριά
σώζοντας τή σωματική σου ἀκεραιότητα...

Sydney – Ashfield, 5.5.1987

ΚΙ ΥΣΤΕΡΑ ΒΟΥΒΑΘΗΚΑΝΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ξενάγηση Ἀρχαγγέλου

Στό δικό μας πλανήτη δέν θά βρεῖς
τίποτα πιό ἀξιόλογο ἀπό τάφους
ἔχουμε τή μεγαλύτερη ποικιλία τάφων
ἀπ' ὅλους τούς ἀστερισμούς τοῦ Κυρίου Σου
μά ἀγαποῦμε τούς τάφους μας
καί τούς δείχνουμε
τάφοι εἶναι τά διαπιστευτήρια τῆς γῆς.
Δέν Σέ πληροφορήσαν στή χώρα τοῦ φωτός
πώς τοῦτος ὁ τόπος εἶναι ἡ πρώτη θυγατέρα
τῆς ὁδύνης;
Τά δάκρυα τοῦ ἀνθρώπου ἐλάξευσαν
τέτοιαι λογῆς τήν ἀντίσταση τῆς πέτρας
πού τά μνήματα ἔγιναν τά πρῶτα μνημεῖα μας.
Ἡ σιωπή τοῦ ἀνθρώπου ἔκαμε τούς τάφους
τήν πιό ἱερή ἐκκλησιά.
Σ' αὐτήν θά βρεῖς τό πυκνότερο πλήρωμα
τήν κατανυκτικότερη λατρεία τοῦ Κυρίου Σου
Ἀρχάγγελε Μιχαήλ!
Οἱ τάφοι τοῦτοι εἶναι
ἡ ὀριστική μας μετάνοια.

Δέν ξαναστρέφουμε τά νῶτα στόν Ἀδωναΐ
ὅπως ἔκαμε στήν Ἑδέμ ὁ Προπάτορας
εἴμαστε ὅλοι ἀνάσκελα πεσμένοι
ἀντίκρυ στό Θεό
γιά νά βλέπει ἐσαεῖ μόνο τά στήθη μας
εἶναι πληγωμένα ἀπό τούς διαξιφισμούς μας
ἀλλά κι ἀπό τήν ἀγάπη του.
"Ὅμως προπάντων μὴν ξεχάσεις

φοβερέ Ἀρχάγγελε Μιχαήλ
νά πεῖς στόν Κύριο τό κοινό μας αἶτημα:
ὅλοι ἀπό τούς τάφους μας περιμένουμε
τήν εὐσπλαχνία Του.
Ἡ Ἀνάσταση δέν προϋποθέτει τήν πτώση μας;
Θά περιμένουμε καί θά νοσταλγοῦμε
ἀνάσκειλα ὀριζοντιωμένοι
τή θεία παρεμβολή.

Θεσσαλονίκη, 7.12.1967

Μοναξιά

Ἡ μοναξιά εἶναι μιά ἀρρώστεια
πού παραμορφώνει
ὄχι μονάχα τὰ πρόσωπα
ἀλλά καί τὰ ἔπιπλα καί τὰ σπίτια.
Μιά καρέκλα γεμάτη
εἶναι νύφη στό χέρι γαμπροῦ
κι οἱ ἄδειες γύρω της φαντάζουν
θλιβερό σύνολο ἀπό ὁμοιόμορφα ντυμένα
καί σύρριζα κουρεμένα ὀρφανά.
Σ' ἓνα σπίτι πού ἀναπνέει ἀκόμη
ἓνα ἄδειο κάθισμα δέν εἶναι ἀπλῶς
μιά ἀνοιχτή δυνατότητα
εἶναι μιά ἀγιάτρευτη προσμονή
ἀπουσία ὁλόκληρη
πολλαπλασιασμένη ὄχι τόσο μέ τόν ἀριθμό
τῶν καθισμάτων
ὅσο μέ τό αἶσθημα τῆς ὀρφάνιας
πού ὁ καθένας μας κουβαλᾷ
κάτω ἀπ' τὰ πολλαπλά του φορέματα.

Sydney – Ashfield, 28.9.1978

Κατεδαφισμένο αίμα

Πρέπει νά δείς πῶς γκρεμίζουν ἓνα σπίτι
γιά νά καταλάβεις μέ τί παπούτσια
μπορεῖ νά ῥχεται ὁ θάνατος!
Ἀρχίζουν πρῶτα νά μιλοῦν γιά ἀνακαίνιση
γιά καλύτερη ἀξιοποίηση τοῦ χώρου
ἢ κάπως ἔτσι
κι ὕστερα δαιμονίζονται μέ κασμάδες
καί μπουλντόζες
κόβοντας τή στέγη σάν κεφάλι κατάδικου
ξεκοιλιάζοντας τούς τοίχους σάν μαινόμενοι ταῦροι.
"Ὅμως πέτρες πού ζήσανε ἡ μιά πάνω στήν ἄλλη
σχηματίζοντας ἐπιδερμίδα γιά τό ἀνθρώπινο σῶμα
πῶς νά δεχτοῦνε τέτοια βίαιη ἀποσύνθεση
καί νά ἐπιδοθοῦν σέ νέες συζυγίες;

Sydney – Ashfield, 21.11.1978

Τό εὐγενέστερο μέταλλο

*“Όταν μιλάς γιά σώματα
νά κάνεις τό σταυρό σου.*

Δ.Μ.

Τό εὐγενέστερο μέταλλο δέν εἶναι τό χρυσάφι
μήτε ὁ λευκόχρυσος, τό ἀσήμι ἢ ὅ,τι ἄλλο
τό εὐγενέστερο μέταλλο εἶναι ὁ πηλός
γιατί ἀπ’ αὐτόν γίνεται τό σῶμα τ’ ἀνθρώπου.
Ἡ ἀδυναμία τῆς ψυχῆς εἶναι τό σῶμα
βαθιά καταφυγή κι ἐμπιστοσύνη στήν ταυτότητα
πού σφραγίζει τό αἷμα
κι ὕστερα πές ὅ,τι θέλεις γιά τά χέρια
τά μάτια, τά μαλλιά, τά δάκρυα...

Sydney – Ashfield, 1.8.1979

Περιφερόμενο πένθος

Δέν ὑπάρχει πιό πένθιμο θέαμα
ἀπ' τό νά δεῖς ἄνθρωπο νά τρώει μόνος
πιό πένθιμο κι ἀπ' τό νά τόν δεῖς ν' αὐνανίζεται
γιατί ἔρωτας δέν γίνεται ὅποιαδῆποτε ὥρα
ἢ μ' ὅποιοδῆποτε πρόσωπο.
Ἐνῶ στήν ἱεουργία τῆς τροφῆς
μπορεῖ νά συμμετέχει μ' ὅποιεσδήποτε συνθῆκες
ὄχι μονάχα συνάνθρωπος ἀλλ' ἀκόμη καί ζῶο
προκειμένου νά κρατηθεῖ ἀκμαῖο τό φρόνημα
πώς οἱ χυμοί τῆς ζωῆς κυκλοφοροῦνε συγχρόνως
ἀλληλέγγυα σ' ὁλόκληρο τό σῶμα τῆς δημιουργίας
ἀπό τά νύχια ὡς τήν κορφή.

Sydney – Ashfield, 19.10.1979

Ὁ καθρέφτης

Σκέπασε τόν καθρέφτη ὅσο πιό γρήγορα γίνεται
ἂν σ' ἐνδιαφέρει κάποιος βαθμός ἐνδοστρέφειας
τουλάχιστον μέσα στό σπίτι.
Ἡ πόρτα καί τό παράθυρο εἶναι πορθημεῖα φιλόνηρωπα
γιατί ἐξασφαλίζουν κατά βούληση θέα, φῶς, ὀξυγόνον
ἐνῶ ὁ καθρέφτης, πηγάδι ἀβυσσαλέας ἀπάτης
παραμορφώνει αὐθαίρετα τίς διαστάσεις
ἀφήνοντάς σε ὀρφανό καί μετέωρο
ὅταν ἀκριβῶς ὑποκρίνεται τήν πιό ζεστή οἰκειότητα
τήν πιό ἀπαραχάρακτη ταυτότητα τῶν πραγμάτων.
Κάθε ἄλλη ἐπιφάνεια δέν εἶναι μόνο ὄριο
προσανατολισμοῦ ἢ σταθερότητας
εἶναι καί τοπίο ἀπό ἀθέατες ἐσοχές κι ἐξοχές
πού ἐπιφαίνει μιά παλλόμενη ἀλήθεια.
Ὁ καθρέφτης μήτε τοπίο μήτε ὄριο
ἐνσαρκώνει μόνο τό χάος τοῦ θανάτου
ἀντανακλώντας νεκρή τή ζωή
μ' ὅση ἀδιαφορία τοῦ ἐπιτρέπει ἡ παγερή φύση του
καί πιό πολύ
ἢ ἀμέτοχη κι ἀπόλυτη στιλπνότητά του...

Adelaide, 29.4.1980

Ὁμολάτρεις ἀγγέλων

Φοβερή καί τραχιά πείρα τῶν ἐπέκεινα
ἀπό τὰ φαινόμενα.
Ν.Γ. ΠΕΝΤΖΙΚΗΣ

Ὁχι τήν ἴδια τήν ὕλη
μήτε τή σκιά της
γιατί βαραίνουν ὅλα αὐτά πολύ.
Ὅμως οἱ ἀνταύγειες τοῦ μετασχηματισμοῦ
ὅταν ἡ βιολογική δομή πεθαίνει
οἱ μαγνητικές ἐκκενώσεις ἀπό παλλόμενες ἐπικράνειες
(λόγου χάρη τά χεῖλη πέρ' ἀπό τήν ἄρθρωση
τό πέλμα σ' ὅσωνδῆποτε μοιρῶν γωνία μέ τή γῆ
ἢ τῶν χειρῶν οἱ παλάμες σέ ἀσίγαστη συνομιλία)
πρέπει νά συλλεγοῦν φιλόργυρα
σπαράγματα ἀπ' τό ἀναζητούμενο οἰκόσημο
ἀμφισβητούμενης καταγωγῆς.

Melbourne, 17.11.1980

Ἦθη ἀλλότρια

Κλεινόμασταν στά σπίτια μας νωρίς
καί τό πρωί δέν βγαίναμε πρίν νά πυρώσει ὁ ἥλιος
φοβούμενοι μήπως μεταδώσουμε στά δέντρα
τή μολυσμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔγκλειστου χώρου.
Σήμερα πιά ποῦ τέτοιες προφυλάξεις!
Οἱ τοῖχοι ἔγιναν ἀπέραντες διαφάνειες
τά δέντρα φτάσαν μέχρι τόν κοιτώνά
κι ὁ πόνος τώρα ἀλήτης ἄστεγος
μέ σιδερωμένες ρυτίδες.

Melbourne, 5.1.1982

Ἀρχαίου κάλλους ἀναμόρφωση

Οἱ ἄνθρωποι στό χορό χάνουν τήν ἡλικία τους
ὅπως τά σώματα τό βάρος τους μέσ στό νερό.
Μιά μουσική πού χάθηκε στό χρόνο
ἦτανε, φαίνεται, οἱ ἀρχέγονες κινήσεις μας
γι' αὐτό νικᾷ τήν ἀδράνεια τοῦ θανάτου
μόνο τραγούδι πού ἄθετεῖ τό λογισμό.

Sydney – Redfern, 28.3.1982

Sancta simplicitas

Στά δέντρα δέν είπαμε ποτέ
πώς οί νεκροί δέν γυρίζουν πίσω
έτσι έξηγεΐται πώς βρίσκουν τό κουράγιο
κι άνθίζουν κάθε άνοιξη!

Sydney – Ashfield, 21.8.1982

Ἀξίωμα

Στό τέλος θά νικήσουν ὅχι οἱ σάρκες
ἀλλά τά λουλούδια
ὅσο συχνότερα πεθαίνεις
τόσο βαθύτερα ζεῖς.

Βιέννη, 22.4.1985

Τό πεζοδρόμιο

*Δέν χρειάζεται νά βλέπουμε τίποτε
ἐκτός ἀπ' τά συνηθισμένα.
Ἦδη βλέπουμε τόσα πολλά.*

ROBERT WALSER

Εἶσαι ἡ εἰρηνική μειοψηφία
στήν ταραγμένη ἐπιφάνεια τῆς γῆς.
Εἶσαι ἡ ἀνεπιτήδευτη ἀσφάλεια
πού ἀντιπαρατίθεται βουβά
στό ἴδιο ἐπίπεδο μέ τό θόρυβο
τόν κίνδυνο καί τό φόβο.
Εἶσαι ἡ ὀλιγάρκεια πλάι στή βουλιμία
ἡ ταπεινωσύνη ἐφαπτόμενη στήν ἔπαρση
τό ἀναπαλλοτρίωτο οἰκόπεδο τοῦ φτωχοῦ
τοῦ παιδιοῦ ἡ ἀκατάσχετη ἀσυδοσία
τῆς Μάνας ἡ προτροπή καί ἡ ἐπὶ κληση.

Sydney – Ashfield, 1.11.1985

Θέματα όρολογίας

*Πώς τά κατάφερα στ' αλήθεια
νά μή μου φτάνει τό όνομα πού δώσανε στό φώς!
Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ*

Έγκάρδια χαρισμένο στον ποιητή Κ. Μόντη

Έμεϊς τό σύντροφο τόν λέμε άδελφό
γιατί μαζί του δέν μάς ένώνει μόνο ή τροφή
ή έστω άκόμη ή συντροφιά
όπως κατάντησε στά χείλη μας ή λέξη.
Μέ τόν άδελφό μάς ένώνει άμετάκλητα
ή γενετήσια άφετηρία άπ' τό μηδέν στην ύπαρξη
ή από καταβολής συγκληρία
ή δελφική συγγένεια
τό στοίχημα πού κερδίσαμε
μέσ' άπ' τίς ίδιες σάρκινες συμπληγάδες.

Sydney – Ashfield, 11.1.1986

Μνήμη ὀργιάζουσα

Δέν τά κρατᾶνε ὅλα οἱ ζωντανοί.

ΟΔ. ΕΛΥΤΗΣ

Ἡ πιό ἀδυσώπητη ὀσφρηση εἶναι ἡ μνήμη.
Πρῶτα, γιατί δέν περιορίζεται σ' ἓνα εἶδος
ἀλλά συγχρόνως ἀναπνέει θάλασσα, τηγανητό
ψάρι, γιασεμιά.
Κι ὕστερα, γιατί δέν μπορεῖς νά γυρίσεις τό κεφάλι
σ' ἄλλη κατεύθυνση
ὅταν δέν ἀντέχεις πιά τό μεθύσι...

Sydney – Ashfield, 16.2.1986

Πέλεκυς διπλοῦς

Στὴν ἀπλωμένη προβιά τοῦ μοσχαριοῦ
βλέπεις σγουρό ἀκόμη τό μαλλί του
κι ἀναλογίζεσαι τό ἔγκλημα νά χαλασθοῦν οἱ ἱστοί
τόσο νωρίς καί βίαια στό ἀνυπεράσπιστο σῶμα.
Τό αἷμα χύθηκε σάν νερό μπουγάδας
τά κόκκαλα τσακίστηκαν σάν μακαρόνια
μά τά δύο κέρατα ἀχώριστα στό γυμνό κρανίο
καταγγέλλουν τόν ἄνθρωπο – πέλεκυς διπλοῦς.

Sydney – Ashfield, 21/22.3.1986

Ἡμαρ ὀρφανικόν

Ὅταν ἀποδράσουν τὰ πράγματα
πρέπει νά 'χεις τή δύναμη ν' ἀντέξεις
στήν ἐρημιά τῶν ὀνομάτων
ψηφαριθμώντας τά στοιχεῖα πού κυλοῦν
μέσα στίς φλέβες σου...

Sydney – Ashfield, 15.8.1986

Ἀξιολόγηση

Σέ τελική ἀνάλυση
ὅλα τά σχήματα εἶναι προσπάθεια
συνεργασίας μέ τό φῶς.

Adelaide, 22.10.1986

Ἀμμουδιά

Χαλινός τοῦ ἀγριότερου θηρίου
ὄριακός σταθμός ταπεινώσεως
σεντόνι ἀνάργυρο ἀνεξελέγκτων σωμάτων
ἄτμητη δεσποτεία τοῦ ἥλιου
σέ ἄμεση ἀναλογία μέ τόν οὐρανό.

Great Keppel Island, 20.11.1986

Ἑπικοινωνία

Ἕνα σπασμένο χτένι, μιά φλούδα πορτοκαλιοῦ
κι οἱ ἄσβηστες ἀκόμη πατημασιές
πάνω στήν ἄμμο
εἶναι ἀρκετά γιά νά χαιρετήσεις τόν ἄγνωστο
πού πέρασε πρὶν ἀπό σένα...

Great Keppel Island, 13.11.1987

Διαψεύσεις

Νομίζαμε πώς φεύγοντας ό ήλιος
θά 'παιρνε μαζί του τίς σκιές.
Μά κεϊνες ένωθήκαν σάν βασίλειφε
καί κάμανε τή νύχτα...

Sydney – Ashfield, 11.12.1987

Ἄθωα ὑποψία

Ἄφοῦ ὑπάρχουν πάντα σύννεφα
στόν οὐρανό
σημαίνει πώς ὁ στεναγμός
ἦταν ἀνέκαθεν δημόσιο θέαμα.

Sydney – Melbourne, 25.3.1988

Νεκροῦ ἐφήβου ὑπόδημα

(Μέ ἀφορμή ὁμώνυμο πίνακα τοῦ Ν.Γ. Πεντζίκη)

“Ὅταν συνήθως πεθαίνει ἓνας ἔφηβος
δέν ἀφήνει πίσω του ἔνδοξες πράξεις
μήτε περιουσιακά στοιχεῖα σοβαρά
πού θά μπορούσαν νά διαιωνίσουν τή μνήμη του.

“Ὅπως ἄλλωστε τό δηλώνει καί τ’ ὄνομά του
δέν εἶχε προλάβει νά ξεπεζέψει
καί νά κατασκηνώσει στό ἔδαφος
ὄντας ἀκόμη φτερωτός καβαλλάρης.

“Ἐφηβος εἶναι σχεδόν συνώνυμο τοῦ ἐφήμερος
ἀφοῦ κι αὐτός ἱππεύει στήν ἦβη
ὅπως τά ἡμερήσια ζώφια τοῦ Ἀριστοτέλη
ἱππεύουν στό φῶς μιᾶς μονάχα ἡμέρας.

Γι’ αὐτό ὁ ζωγράφος πού θέλησε στοργικά
νά προεκτείνει τή μνήμη τοῦ ἐφήβου
δέν βρῆκε ἀντικείμενο πιό σταθερό
ἀπ’ τό ἐγκαταλελειμμένο ὑπόδημα.

Τά ροῦχα εἶχαν ἤδη διαμοιρασθεῖ
σέ συγγενεῖς καί φίλους ὁμήλικες
καθώς αὐτά φυλάσσονται πιό εὐκόλα γιά κειμήλιο
ἢ μεταποιοῦνται γιά περαιτέρω χρήση.

“Ἐτσι τό ὀρφανό παπούτσι ἔγινε μνημεῖο
γιά τό νέο ἄνθρωπο πού δέν πρόλαβε νά σταθεῖ
καί νά ριζώσει ἔστω γιά λίγο στό ρέοντα κόσμο.

Γι’ αὐτό ἂν προσέξετε τόν πίνακα
θά δεῖτε νά στεφανώνουν τό ὑπόδημα
τρομαγμένα ἐν πτήσει πουλιά
ἴσως γιά νά ὑπενθυμίζουν καί τοῦτο:

ὅτι ὁ ἔφηβος κεραυνοβολήθηκε
καθὼς βρισκόταν ἐν καλπασμῷ
πρὸς τὸ φῶς...

Sydney – Ashfield, 26.7.1988

Ματαιωμένες έγγραφές

Τό σκοτωμένο σκυλί πάνω στήν άσφαλτο
δέν θά ξαναβρεῖ τήν πνοή πού δραπετεύσε
κάτω άπ' τό φονικό αἰφνιδιασμό
τοῦ τροχοφόρου.

Δέν ὑπάρχει τρόπος νά ξαναβρεῖ τή φωνή
μήτε τό σχῆμα τοῦ πολτοποιημένου κορμιοῦ του
ματαιωμένες έγγραφές πού ξεχάστηκαν
μόλις χαράχτηκε στήν ἴδια ἐπιφάνεια
γδοῦπος θανάτου...

Sydney – Ashfield, 20.9.1988

Μαθητεία

Μονολογῶντας σάν καπετάνιοι βουλιαγμένης ἀρμάδας...
Γ. ΣΕΦΕΡΗΣ

Μιλοῦν ἀσυνάρτητα συνήθως ἄρρωστοι καί γέροι
γι' αὐτό ἀκριβῶς θά πρέπει νά προσηλωθοῦμε
σχεδόν μέ καχυποψία στήν κάθε λέξη
ἀφοῦ δέν ἔχουν περίσσειμα νά σπαταλοῦν
λόγια ἰσοδύναμα μέ κοντή ἀνάσα.
Δέν εἶναι πιά ὁ ἔρωτας μήτε τό μεθύσι
πού καθορίζει τόν εἶρμό τοῦ μετεωρισμοῦ
ἀνοίγοντας κρουνοὺς λόγων ἢ δακρύων
ἢ ἐλευθερία τοῦ ἐν ἀπογνώσει ἐξαντλημένου
ἰσοπεδώνει ὅλους τούς ἐνδοιασμούς...

Sydney – Ashfield, 22.9.1988

Ἀναλφαβητισμός

Ἄν δέν εἶδες ἄνθρωπο σέ μπαλκόνι
νά θαυμάζει τό κενό
θά πεῖ πώς δέν ἐγνώρισες
τά στοιχειώδη τῆς ζωῆς·
τήν πλήξη
τήν ἀπόγνωση
τή νοσταλγία.

Sydney – Ashfield, 19.12.1988

Οὐδέν κρυπτόν

“Ὅ,τι καί νά ρωτήσεις ἢ νά πεῖς
σ’ αὐτό τόν κόσμο
τά πράγματα εἶναι τόσο ἀλληλένδετα
πού ἡ ἐρώτησή σου μόνη ἀπαντᾷ.

Sydney – Carss Park, 31.12.1988

Ἰδιοκτησίες

Τά λένε ἀκίνητα κι ὅμως μεταβιβάζονται
τόσο συχνά ἀπό χέρια σέ χέρια
πού δέν προφθαίνει ν' ἀποτυπωθεῖ
ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἰδιοκτήτη
στή μορφή τῶν κτισμάτων
στή διαρρύθμιση τῆς αὐλῆς ἢ τοῦ κήπου
στίς ποικιλίες τῶν λουλουδιῶν...

Sydney – Ashfield, 4.1.1989

Σπίτια καί δέντρα δέν μετακινούνται
ἀπ' τό σημείο πού τά γνώρισες πρώτη φορά
δειγμα κι αὐτό πιστότητας λησμονημένης
πού ἐπιβιώνει κατὰ τρόπο ἀνερμήνευτο
σχεδόν μόνο στά ἄψυχα.
Βέβαια ξεριζώνουν δέντρα οἱ ἄνεμοι
ἰσοπεδώνουν σπίτια οἱ σεισμοί
ἀλλ' ἀκριβῶς καί στήν ὥρα τῆς ἀνάγκης
τ' ἄψυχα μένουν σταθερά κι ἐνταφιάζονται
ἐκεῖ πού τά 'βλεπε ὁ ἥλιος ἢ τά τύλιγε ἡ νύχτα
στό σημείο πού στάθηκαν μιὰ ὁλόκληρη ζωή.

Sydney – Redfern, 7.4.1989

Ἀγωγή πολίτου

Μήν πεῖτε στά παιδιά πώς οἱ μεγάλοι πεθαίνουν
γιατί θά φοβηθοῦν νά μεγαλώσουν.

Πεῖτε τους μᾶλλον πώς ὅταν κουρασθοῦν
ἐξαφανίζονται παίρνοντας δρόμους ἀνεξιχνίαστους
γι' αὐτό τούς κηρύχνουμε ἀγνοούμενους
στό χῶρο τῆς παιδικῆς χαρᾶς.

Ἔτσι ἴσως συνηθίσουν τά παιδιά
νά νοσταλγοῦν καί νά ψάχνουν διά βίου...

Sydney – Ashfield, 27.9.1989

Τό από-γευμα

Τό απόγευμα μιά λύπη περπατάει ξυπόλυτη...

Γ. ΡΙΤΣΟΣ

“Ολος ό χρόνος ύστερ’ άπ’ τό γεϋμα
τήν τροφή μεσημβρινής κορυφώσεως
είναι μιά έξελισσόμενη θλίψη
πού πάει νά συναντήσσει τό μεσονύκτιο.
Οί ώρες τοϋ απογεύματος έχουν κάτι από θάνατο
όμως ένα θάνατο γαληνιαό
λές καί κανείς δέν φονεύει κανένα
γι’ αυτό κανείς δέν διαμαρτύρεται.
Μόνο στά βλέμματα ανθρώπων καί ζώων
μπορείς νά δείς άν διαβάζεις προσεκτικά
δειλές άνεπαίσθητες άντανακλάσεις
άπό τά γύρω συμβαίνοντα
κι είναι σά νά καταμετρᾷς άριθμό θυμάτων
καθώς διαπιστώνεις τό πένθος πάνδημο.

Sydney – Ashfield, 22.10.1989

Ὁ ἀγρότης

Τόν βλέπεις σήμερα νά καλλιεργεῖ μέ τρακτέρ
μέ τή μεγάλη μαντήλα στό κεφάλι
καί δέν μπορεῖς νά πεῖς ἄν εἶναι ὁ Ἀβραάμ
τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης
ὁ Ἱμπραήμ στήν Αἴγυπτο
ἢ σύγχρονος μουζίκος σέ κολχόζ.
Ἡ γκρίζα μαντήλα πού τοῦ μετρᾷ τόν ὀρίζοντα
καί τοῦ καθαγιαίνει τήν ὑπομονή
εἶν' ὁ χιτώνας ὁ φωτεινός πού ἐξισώνει
ἀπό τή μήτρα τῆς γῆς
ὅσους προαιωνίως εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθησαν.

Rockhampton – Mount Larcom, 20.11.1989

Ταξίδι

Ταξίδι δέν εἶναι ἀπλῶς νά φύγεις
καί νά ἐπιστρέφεις
εἶναι μιά νέα τάξη πραγμάτων
καί θρυμματίζει κατεστημένες βεβαιότητες
ἐκθέτοντας τήν ψυχή καί τό σῶμα
στόν ἄπιαστο ἀέρα τοῦ παρθενικοῦ.
Ταξίδι εἶναι τάξιμο πού δέν ἐκπληρώθηκε
ὥς τή στιγμή πού ἀποφάσισες νά στερηθεῖς
καί νά κακοπαθήσεις.
Ταξίδι εἶναι πυρετός καί δίψα
νά δεῖς ἀνεστραμμένη τή ζωή...

Ἀθήνα, 21.12.1989

Παρερμηνείες

Ἐκτείνοντας τὰ χέρια πρὸς τοὺς ἄλλους
θέλει νὰ τοὺς πείσει πὼς δὲν ἀνέχεται
νὰ τελειώνει ὁ κόσμος στό κορμί του.
Ἐκεῖνοι μὴν πιάνοντας τό νόημα
τοῦ ρίχνουν στίς παλάμες κέρματα.

Athens – Singapore, 22.12.1989

Πραγμάτων Έλεγχος

Στόν έναγκαλισμό δέν εἶδα τίποτ' ἄλλο
παρά τή δίψα τοῦ ἀνθρώπου νά βεβαιωθεῖ
πώς ὁ συνάνθρωπος εἶναι ἀλήθεια ἑνσαρκη
κι ὄχι ἀπατηλή ὀπτασία.

Ἀθήνα, 24.1.1990

Οἱ χρησμοί τῆς Παρθένου

*Ἡ μουσική μᾶς δημιουργεῖ
ἓνα παρελθόν πού τό ἀγνοοῦσαμε.*

OSCAR WILDE

Ἦταν θαμμένοι μέσα μας οἱ ἥχοι
ἀπό τά λόγια πού πρόφθασαν νά ποῦν
οἱ γεννήτορες τήν ὥρα τῆς συνουσίας
κι ὕστερα βουβαθήκανε μπροστά στό θαῦμα
τῆς ἐπερχόμενης ζωῆς.

Ἦταν θαμμένοι μέσα μας οἱ ἥχοι
ἀπ' τά τραγούδια πού ἀκούσαμε στό λίκνο
ὅταν ἡ Μάνα δέν εἶχε ἀκόμη ξεχάσει
τούς χρησμούς τῆς Παρθένου.

Ἦταν θαμμένοι μέσα μας οἱ ἥχοι
ἀπ' τούς τριγμούς τῶν ὀστέων πού ἀνθοῦσαν
καθώς ὁ καρπός πῆγαινε νά δέσει
κι ἀργότερα πού πυρακτώθηκε τό μεσημέρι
ἀκούγαμε μονάχα τά τζίτζικια.

Singapore – Melbourne, 18.7.1990

Ἀθλοθεσία

Ἄκουσε πού περνᾷ ἡ λευκότητα τῆς σιωπῆς.

PABLO PICASSO

Φράξε ἂν μπορεῖς μέ χρώματα
τίς διεξόδους τοῦ λευκοῦ
στό ἀδέσποτο σκοτάδι.
Συγκράτησε τή βαρβαρότητα τοῦ ἥλιου
στό καταμεσήμερο.
Κοίτα νά πείσεις τά πουλιά καί τά λουλούδια
νά μή λιποθυμοῦν τόσο συχνά
σ' ἓνα λειμώνα θαλασσῇ
πού οὕτως ἢ ἄλλως
τόσο γρήγορα τελειώνει.

Sydney – Ashfield, 25.7.1990

Χάρη καί χάρισμα

Κεῖνο πού δέν σοῦ δόθηκε μὴν τό ζητήσεις
δικό μας γίνεται μόνο ὅ,τι μᾶς χαρίζουν
ἄλλωστε ἡ ψυχὴ δέν θέλει δανεικὰ
γιά νά 'χει ἐλευθερία στήν ἀνάσα
κι εἶναι μεγάλη χάρη νά γνωρίζει
πῶς τήν ἀγάπησαν πρὶν ἀγαπήσει.

Sydney – Ashfield, 18.10.1990

Τά θυμηδέστερα

Μνήμη Μανώλη Μακρῆ

Ἐκεῖνο τό στερνό ἀνεπαίσθητο χαμόγελο
πού ἐπωμίζονται οἱ περισσότεροὶ νεκροί
γιά ὅση ὥρα τό φέρετρο μένει ἀνοικτό
θά μποροῦσε νά παρεξηγηθεῖ ὡς ὑποκρισία
ἢ τουλάχιστον ὡς φιλάνθρωπη παραπλάνηση.
Φαίνεται ὅμως τίποτε ἀπ' αὐτά
δέν πρόλαβε νά σοφισθεῖ ὁ πεθαμένος
γιατί τήν ὥρα πού ψυχορραγοῦσε
εἶχαν ἀκυρωθεῖ ὅλες οἱ συμβάσεις
κι εἶχαν χαλαρώσει ὅλοι οἱ δεσμοί
ἐνῶ αὐτός ἤδη ἀπολάμβανε
τά θυμηδέστερα.

Sydney – Ashfield, 24.12.1990

Τό πρόσωπο τῆς πέτρας

Τό πρόσωπο τῆς πέτρας εἶναι ἱερό
ἐτσι καθώς δέν συσπᾶται
ἐνῶ δέν φθείρεται λιγότερο ἀπ' τό δικό μας
κάτω ἀπ' τόν ἴδιο ἥλιο καί τόν ἴδιο ἄνεμο.
Τό πρόσωπο τῆς πέτρας δέν θηλάζει
 λιγότερο φῶς
ἀκόμη κι ὅταν εἶναι λεῖο καί ὑγρό
σάν τούς βολβούς τῶν ματιῶν μας.
Ἀντανακλᾷ τίς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου
ὄχι γιατί δέν τίς θέλει
ἀλλά γιά νά τίς πολλαπλασιάσει
κατά δύναμη
ἀναχαιτίζοντας τό ἄπειρο ἔρεβος.

Sydney – Carss Park, 25/26.1.1991

Δοκιμασία

*Τά παιδιά τρέχουν στό δρόμο σάν νά ἐκδικοῦνται
τήν ἀκηυσία τῶν νεκρῶν.
Τ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ*

Στίς προσωπικότερες χειρονομίες
κρυβόμαστε συνήθως ἀπό τά παιδιά
ὄχι τόσο γιά νά μή μᾶς δοῦν καί μᾶς μαρτυρήσουν
ὅσο γιά νά μήν ἀρχίσουν νά ρωτοῦν
ἐκεῖνα τά ἀνικανοποίητα ἐρωτήματα
τοῦ παιδικοῦ θάμβους.
Εἶναι ἀδυσώπητες οἱ ἀπορίες τῶν παιδιῶν
ὄχι κυρίως ἐπειδή ρωτοῦν ἀδιάκριτα
ἀλλά γιατί κάνουν γρήγο τό αὐτονόητο
ἐνῶ πουθενά δέν ἀρνοῦνται τό θαῦμα.

Sydney – Ashfield, 16.3.1991

Πένθος συλλογικό καί ποικίλο

... ἕκαστον μέλος τῆς ἁγίας Σου σαρκός...

(ᾠορθρος Μ. Παρασκευῆς)

Τό κατάκλειστο σπίτι δέν εἶναι ἀπλῶς
μιά μονάδα πού δέν λειτουργεῖ
συμπαγῆς ὄγκος σιωπῆς
πού σημειώνει μονολεκτικά τήν ἀπουσία.
Εἶν' ἓνα πένθος συλλογικό καί ποικίλο
ἀδιάφορο ἂν πέθανε ἀπό καιρό
ἢ ταξιδεύει ἀκόμη μακριά ὁ νοικοκύρης.
Οἱ πόρτες ἔχουν ἄλλη θλίψη
καθώς δέν ἀνοίγουν
κι ἄλλο παράπονο τά παντζούρια πού τά κάρφωσαν
μήν τά πάρει ὁ ἄνεμος.
Οἱ τοῖχοι παγώνουν χωρίς ἀνάσα καί φωνή
τά χρειώδη σέ ντουλάπια καί συρτάρια
παθαίνουν ἀγκύλωση
τά ἐπιπλα περιμένουν ἀπεγνωσμένα
τό ξεσκονόπανο
οἱ καθρέφτες ἔχουν καταπιεῖ τίς μορφές
καί βάρυναν ὡς βόες ἐν ναρκώσει.
ᾠΟλα στό κατάκλειστο σπίτι καταγγέλλουν
ἓνα χρόνο νεκρό
διεργασίες ἀπωλείας
ἐν τούτοις κάθε μέλος διατηρεῖ
καί στήν ἀποσύνθεση ἀκόμη
τή δική του ἐπίκληση.

Sydney – Ashfield, 9.4.1991

Ἀνθισμένο κλωνάρι

Θαῦμα σέ πλήρη ἀνάπτυξη
κι ὅμως βυθίζεται σέ ἀπόλυτη σιωπή.
Μονάχα χρῶμα καί ἄρωμα μαρτυροῦν
τά μείζονα πού πρόκειται ν' ἀκολουθήσουν
μέ τήν ἴδια αἰδήμονα σιγή
χλευάζοντας τό θόρυβο τῆς ἀνευλάβειας
τή ματαιότητα τῆς ρητορείας.

Sydney -- Ashfield, 19.10.1991

Τό σῶμα τῆς θάλασσας

Τό σῶμα τῆς θάλασσας συνήθως μπλέ
τό σῶμα τῆς θάλασσας κάποτε πράσινο
τό σῶμα τῆς θάλασσας ἄλλοτε μαῦρο.
"Ομως ἀγάπησα τό σῶμα τῆς θάλασσας
καί τό ἀγκάλιασα μέ κατάνυξη μεγαλύτερη
ἀπ' ὅσο τό σῶμα τῆς Μάνας μου.
Καί μή ρωτήσετε βέβαια γιατί.
Ἀπλῶς ἡ θάλασσα δέν εἶχε ἀντιστάσεις
λές καί ἦταν ἀσώματη
γι' αὐτό τολμᾷ νά μᾶς διεκδικεῖ
ὅποτε θέλει
καί πάντα ὀλόσωμους.

Great Keppel Island, 14.11.1991

Τίς οἶδε

Διερωτήθηκε ποτέ κανείς ἐπισταμένως
γιατί κλαῖνε τή νύχτα τά σκυλιά;
Ίσως αὐτά νά ὁσμίζονται μέσ στό σκοτάδι
διακινούμενο περισσότερο θάνατο
ἴσως νά βλέπουν ὄνειρα
πιό ἐφιαλτικά ἀπ' τά δικά μας.

Sydney – Ashfield, 3.1.1992

Ὁ καπνιστής

Κάθισε στό παγκάκι τοῦ δημόσιου πάρκου
ἔβγαλε τόν ψιλοκομμένο ταμπάκο
μέ τά ἔτοιμα τσιγαρόχαρτα
κι ἄρχισε νά τυλίγει αὐτοσχέδιο τσιγάρο
σάν τόν ἐργένη πού σχεδόν ἀγχαριά
παίρνει νά φάει κάτι ἀπ' τό ψυγεῖο
μόνο γιά νά ξεφύγει τήν ἐνόχληση τῆς πείνας.
Οἱ κινήσεις του ἀργές, τελετουργικές
δέν προδίδουν νωθρότητα ἢ δυσφορία
μᾶλλον ἐκφράζουν κάποιο δισταγμό
σάν νά ζητοῦν ἐξιλέωση ἐκ τῶν προτέρων
ἀπό τά ὑλικά πού σέ λίγο
θά 'χουνε γίνει παρανάλωμα πυρός.
Κάποια στιγμή τά δάχτυλα ξεχάστηκαν
κι ἄρχισαν νά πιέζουν ἀσφυκτικά τό τσιγάρο
λές κι ὁ ταλαίπωρος νόμιζε ἀσυναίσθητα
πώς ἔσφιγγε τῆς μοναξιᾶς τό λαρύγγι.

Sydney – Ashfield, 21.3.1992

Ἡ πλήρης διαφάνεια

*Τώρα δὲν ἔχεις τίποτα νὰ πεῖς
ἀφοῦ δὲν ἔχεις τίποτα νὰ κρύψεις.
Γ. ΡΙΤΣΟΣ*

Πράγματι, ὁ λόγος μας τίς πιό πολλές φορές
εἶναι μιά ὑποσυνείδητη ἀγωνία
νὰ δικαιολογήσουμε
ν' ἀναιρέσουμε
ν' ἀπολογηθοῦμε.
Κι ὅλ' αὐτά βέβαια
χωρὶς κἂν νὰ γνωρίζουμε τὸν παραλήπτη.
Κάποια ὅμως στιγμή πού ὑποψιαζόμαστε
πὼς πλησιάζουμε τὴν πλήρη διαφάνεια
γινόμαστε λιγόλογοι σάν μελλοθάνατοι
εἴτε τελείως βουβοί
ἀπόλυτα ἔνοχοι ἢ ἀθῶοι.

Sydney – Ashfield, 28.3.1992

Ὁμολογία πίστεως

*Μπορούμε νά ἐπιτρέψουμε στὸν ἑαυτό μας
λίγες ἐλευθερίες, ἀλλὰ μονάχα στίς λεπτομέρειες.*

PABLO PICASSO

Εἶναι πολὺ παρήγορο νά ξέρεις
ὅτι τό γενικώτερο πλάνο δέν σέ ἀφορᾷ
ἢ μᾶλλον σέ ὑπερβαίνει
ἀφοῦ ἐκ τῶν προτέρων τό ρυθμίζει ἄλλος.
Ἔτσι ἔχεις τήν ἄνεση ν' ἀπολαύσεις
ἐν ἀσφαλείᾳ τή λεπτομέρεια
νά προσέξεις τά ἐπὶ μέρους σημεῖα
νά ὀδηγηθεῖς ἀπό τοὺς πιό μικροὺς πόρους
τοῦ δοσμένου σώματος
ὥς τίς ἀπώτατες ἐπενέργειες
τῶν ἀσωμάτων.

Sydney – Ashfield, 7.4.1992

Ἦταν συνήθως ἄρρωστος
ὅμως ποτέ δέν ἤθελε νά φορέσει
χρώματα μουντά.
Φοβόταν πώς θά χειροτέρευε ἡ ζάλη
θ' ἀνέβαινε ἴσως κι ὁ συχνός πυρετός
μέ τήν ἀτμόσφαιρα πού δημιουργοῦν
τά σκοτεινά ροῦχα.
Ἦ γειτονιά τόν θεωροῦσε ἐκκεντρικό
ἔπαψε ὅμως σύντομα νά σχολιάζει
τά φανταχτερά πουκάμισα
τίς παρδαλές γραβάτες
ἤ τό μονίμως στό χέρι κόκκινο γαρύφαλλο
γιατί ποτέ ὁ χαρούμενος τόνος
δέν ἦταν ἐναρμονισμένος μέ τίς ὑπόλοιπες
χειρονομίες του
μήτε πρό πάντων μέ τό ἀργό
τό σχεδόν ἀβέβαιο βῆμα.
Ὅταν πέθανε λένε πώς βρῆκαν στήν
ἐργένικη γκαρνταρόμπα
ἕνα σημείωμα καρφιτισωμένο σέ τόπο περίοπτο:
«Ἄν ἔχετε πένθος, φορέσετε χρώματα ἔντονα
μακριά ἀπ' τό σκοτάδι
θά τό βαρεθεῖτε στόν ἄλλο κόσμον».

Sydney – Ashfield, 24.4.1992

Νοσοκομείο

Σ' αυτό τό χώρο καί τά σεντόνια
κάνουν τό δικό τους άγώνα
γιά νά κρατηθοῦν στή λευκότητα.
Τό αίμα έδῶ έπαναστατεῖ
καί βιάζεται νά έγκαταλείψει τό σῶμα
άπό τήν πιό μικρή χαραμάδα
πού μπορεῖ νά ξεχάστηκε.
"Όσο κι αν έχεις επί τέλους συνηθίσει
τά έκδηλα σημεῖα έπαφῆς μέ τό θάνατο
πού πολλαπλασιάζονται άπό μέρα σέ μέρα
θά τό παραδεχτεῖς πώς δέν ύπάρχει
πιό άπελπιστική άπώλεια
άπ' τό πηγμένο αίμα στά σεντόνια.

Sydney – «St. Vincent's Hospital», 16.5.1992

Ἐλεγεία στό ἄσημο

*Μεταμορφώνοντας τίς χωριστές κινήσεις σέ μίαν
ἀδιαίρετη ἀπλότητα, σχεδόν σέ μίαν αἰωνιότητα.*

Γ. ΡΙΤΣΟΣ

Ἄσε τό χαρτομάντηλο νά συρθεῖ στά δάχτυλά σου
σάν γατάκι ἀδέσποτο
πού δέν λέει νά ξεμακρύνει
ἀπό τή θαλπωρή τοῦ κορμιοῦ σου.
Ὅταν σοῦ ἀγκαλιάζει τή μύτη
μοσχοβολᾷ εὐεργετικά καί δροσίζει
σάν φευγαλέο γιασεμί.
Εἶναι τό πιό παροδικό πράγμα πού ἀγγίζεις
χωρίς ἐλπίδα νά τό ξαναδεῖς
ένας ἀκόμη θρίαμβος τοῦ ἀνεπανάληπτου.
Ἡ ἐπαφή μαζί του δέν κρατᾷ
μήτε ὅσο μιά γρήγορη χειραψία.
Υπηρετεῖ ἓνα κλάσμα δευτερολέπτου
καί πετιέται στά σκουπίδια
μουσκεμένο ἀκόμη ἀπ' τήν ἀνάσα σου.
Δέν εἶναι αὐτό μαντήλι-ἐνθύμιο
γιά νά χορεύεις ἤ νά δένεις τό λαιμό
εἶναι ἀπλή ἐπιφάνεια τρυφερότητας
πού δέν φιλοδοξεῖ καμμιᾷ διάρκεια
μονάχα ἐξυπηρέτηση τοῦ ἀκαριαίου.

Sydney – Ashfield, 17.1.1983

Ο ΒΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΠΑΛΗΞΕΩΣ

Σιωπῶσα ἀλληγορία

*Κ' οἱ φλόγες τῶν κεριῶν τὰ βράδνα
πού τίς σαλεύει μιὰ πνοή ἀπό κάποια
πανάρχαιη συγγνώμη – ποιόν συγχωρεῖ;
Τ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ*

Ἀπόψε οἱ σκηνές τοῦ δειλινοῦ
εἶχανε κάτι ἀπό τήν ἀβεβαιότητα
θέλω νά πῶ ἀπό τήν ἱερή ἀπεραντοσύνη
πού ἔχουν συνήθως οἱ πινελιές
μοντέρνου ζωγράφου.
Πῶς νά χωρέσει σέ σχήματα γεωμετρικά
σέ γραμμές ἰσορροπημένες
ὅλη αὐτή ἡ σιωπῶσα ἀλληγορία
πού λέμε παρούσα ζωή!
Στήν ἀποκρυπτογράφηση τοῦ κόσμου
βρισκόμαστε ἀκόμη μόλις στήν ἀρχή
κι ἄς μᾶς διδάσκουν ἀνέκαθεν τά παιδιά
κι οἱ μεθυσμένοι
χωρίς μάλιστα ἔπαρση καθόλου
τά στοιχεῖα τοῦ αὐθεντικοῦ ἀλφαβήτου.

Sydney – Ashfield, 14.7.1991

Ἄνυπεράσπιστη ἀθωότητα

*Πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται
τοῖς ἀνθρώποις, ἡ δὲ τοῦ πνεύματος βλασφημία
οὐκ ἀφεθήσεται...
(ΜΑΤΘ. 12, 31)*

Ἡ λευκὴ σελίδα δὲν εἶναι ἀπλῶς μιὰ πρόκληση
γιὰ πειραματισμούς ματαιοδοξίας.
Εἶναι ἡ ἀνυπεράσπιστη ἀθωότητα
τῶν σιωπώντων
πού θά κρίνει ὡς τῇ συντέλειᾳ τῶν αἰώνων
κάθε ἀσέλγεια στό γράμμα ἢ τό πνεῦμα
ἥτις οὐκ ἀφεθήσεται...

Sydney – Melbourne, 31.10.1987

Διάκριση πνευμάτων

Κανείς δέν λογοδοτεῖ γιά καθημερινές
λεπτομέρειες.

Κι ὅμως τόν ποιητὴ μαρτυρεῖ
ὁ βαθμός τῆς ἐκπλήξεως
στὶς ὅποιες ἐπαναλήψεις.

Sydney – Ashfield, 4.1.1988

Τό ἀειπάρθενο τῶν πραγμάτων

Ἡ ποίηση εἶναι ἐρμηνεία τοῦ κόσμου
ἔτσι πού κανεῖς νά μὴν μπορεῖ νά πεῖ
φτάνει, κατάλαβα
ἀλλὰ οὔτε καί νά ρωτήσῃ γιατί
σάν νά ὑπάρχει ἐκ τῶν προτέρων συμφωνημένος
ὁ κώδικας τοῦ ἀδύνατου.

Helsinki, 29.6.1988

Μαχαίρι δίκοπο

Τί θαρρεῖτε πώς εἶναι καί τό Ἀλφάβητο;

Μιά ὁδύνη.

Μιά ἀπέραντη Ἀχιλλεῖος πτέρνα πού σ' ἀναγκάζει

ν' ἀκοῦς ὄχι μονάχα τά σοφά καί τά μεγάλα

ἀλλά καί τ' ἀποσιωπημένα συμπτώματα

τῆς τρέλλας

ὅπως προσπάθησαν νά τά συντηρήσουν στό χαρτί

ὥστε νά μή χαθεῖ κανένα στοιχεῖο

ἐνδεχομένως πολύτιμο γιά τίς γενικές ἐξετάσεις

ὅταν στή συντέλεια τῶν αἰώνων θά ρωτήσουν

ποιός ἐπί τέλους ἦταν ὁ ἄνθρωπος

νά τόν ἀποτυπώσουν ἐπακριβῶς καί δικαίως

γιά τό Ἀρχεῖο προὑπαρξάντων εἰδῶν.

Sydney – Ashfield, 6.11.1988

Τό ποίημα είναι πάθημα

Τό ποίημα δέν γράφεται μήτε λέγεται
δέν εἶναι λόγος ἐμβόλιμος σέ ξένη ἐπιφάνεια
 μέ τεχνική πυρογραφίας.
Τό ποίημα συλλέγεται μέ χουφτες τρεμάμενες
ὅπως τά δάκρυα στό μαντήλι
ἡ ρητίνη ἀπ' τό δέντρο
οἱ θρόμβοι ποτοῦ στήν ἀπόσταξη
τό μαργαριτάρι ἀπό πληγωμένο κοχύλι.

Great Keppel Island, 22.11.1988

Ἡ λυδία λίθος

*Τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ καὶ κεῖνος ποιήσει
καὶ μείζονα τούτων ποιήσει.
ΙΩΑΝ. 14.12*

Μέ τήν ποίηση δέν ἀναβάλλεις τό θάνατο
αὐτό θά ἦταν ψευδαίσθηση
μιά ἀκόμη πύρρειος νίκη.
Κάθε σου ποίημα ὁμολογία ἀπιστίας
ἂν δέν ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ἀνάσταση
ένός νεκροῦ.

Κωνσταντινούπολις, 18.12.1989

Πολιορκώντας τό ἄρρητο

*Μοναχός ἐστιν ὁ πάντων χωρισθείς
καί πᾶσι συνηρησμένος.
ΕΥΑΓΓΡΙΟΣ*

Ποίηση εἶναι νά κάμεις τόν κόσμο δικό σου
ὄχι ὅπως σ' τόν δίδαξαν
οἱ γονεῖς κι οἱ δασκάλοι σου
ἀλλά ὅπως τόν ὀνειρεύεσαι ἐσύ
σέ στιγμές μοναξιᾶς
δηλαδή σέ στιγμές λεφτεριᾶς
πού θά πεῖ
ἀπόλυτης κτισμικῆς ἀλληλεγγύης.

Sydney – Ashfield, 18.5.1990

:

Νικόλας ό Καστελλορίζιος

Στό παραλήρημα ό μεθυσμένος λέει
κουβέντες σημαδιακές για τήν ψυχή του
κι όταν χαροπαλεύει πάλι μοναχός
κάνει χειρονομίες πού μαρτυροῦν
τί άγάπησε καθυπερβολήν στόν άπάνω κόσμο.
Ό καπετάνιος πού πεθαίνει στή στεριά
μέ τήν ψυχή λησμονημένη στό καΐκι
ήξερε καί νά μεθᾶ καί νά κινδυνεύει
πίνοντας άπ' τήν ἴδια κούπα κρασί καί θάνατο.
Μά καταποντισμό σέ κρεβάτι δέν ήξερε
όπως δέν ξέρει τό λιοντάρι λαιμητόμο
γι' αυτό πεθαίνοντας τραβᾶ τά σεντόνια για σχοινιά
καί φωνάζει στό γιό του: «Σταμάτη, πνιγόμαστε...»

Sydney – Carss Park, 27.5.1990

Ναί μέν, ἀλλά

*Τό νά εἶσαι ποιητής σημαίνει νά μή νοσταλγεῖς
τό παρελθόν τῆς ποίησης.
Α. ΣΙΑΔΕΡΗ*

Κι ὅμως ἡ ποίηση δέν ἔχει ἡλικία
εἶν' ἀγενεαλόγητη σάν τή φωτιά.
Ἄν μιά φορά τήν ἀντικρίσεις μέσ στή νύχτα
δέν ἔχει σημασία, σπίθα ἢ φλόγα
θά καίγεται ἡ ψυχή σου σάν φυτίλι
ὥσπου νά ἐκραγεῖ ὁ δυναμίτης.

Sydney – Ashfield, 12.8.1990

Ποίηση

Νά κάμεις έφαπτόμενα
όσα ποτέ δέν ακούμπησες
λέγοντας μονάχα τ' όνομά τους.

Great Keppel Island, 19.11.1990

Μηδέν ἄγαν

Ἡ ποίηση δέν κορυβαντιᾶ
μήτε ὀλοφύρεται.
Τό μέτρο δέν βρίσκεται στά ἄκρα
βηματίζει ἀνεπιτήδευτα σάν περιστέρι
μέσα στά προαιώνια δεδομένα τῆς γλώσσας σου.
Κι ἂν κάποτε συγκινηθεῖς κι ἀκολουθήσεις
τή λέξη ὡς τό χάραμα τῆς ρίζας
θά 'χεις βρεθεῖ ἐνώπιος ἐνωπίῳ μέ τό περιστέρι.

Gosford, 19.1.1991

Ἡ καταφατική ματιά

Ποίηση, ἡ καταφατική ματιά
τοῦ Θεοῦ
μέσ' ἀπό τὰ φθαρτά μάτια
τοῦ ἀνθρώπου.

Κρίνει ξανά τὰ ἔργα τῆς ἑπταήμερου
πού στήν ἀρχή δέν εἶχαν σπίλον
ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων
καί τούς δίδει ἐκ νέου τήν ἀφεση
γιά νά τελειώσουν ὅπως ἄρχισαν
καλά λίαν.

Sydney – Ashfield, 1.11.1991

Σῆμα κινδύνου

Τό ποίημα εἶναι σῆμα κινδύνου
ὄχι μονάχα ὡς κραυγή ἀπογνώσεως
ἀλλά κι ὅταν εὐλογεῖ τή στιγμή
ὡς ἀπροσδόκητο δῶρο.

Ἐξίσου δοκιμάζεται ἡ τιμή τοῦ προσώπου
μπροστά στό φόβο γιά σκοτεινά ἐνδεχόμενα
ὅσο καί στό φευγαλέο θηλασμό
ἀμφίβολης εὐτυχίας.

Γι' αὐτό ὁ λόγος μένει ἀτελέσφορος
ὅταν δηλώνεται δίχως τόπο καί χρόνο
ὅπως τό σῆμα κινδυνεύοντος σκάφους
χωρίς τό στίγμα μήκους καί πλάτους.

Sydney – Ashfield, 4.5.1992

Γλώσσα ελληνική

*Φωνήν ἑλληνίδα βαρβάροις
προστάγμασιν ἐτόλμησε χρῆσθαι.*
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

Τή γλώσσα τούτη δέν μπορεῖ νά τή μιλήσει
ὅποιοδῆποτε στόμα
δίχως ν' ἀφήσει ἀλλοιώσεις στό σῶμα καί στήν ψυχή.
Λαλιά πού προσαρμόζεται ἀπό αἰώνων
στό ἄρρητο μυστήριο τῆς συλλογικῆς μνήμης
τοῦ Γένους
καθώς βιώνεται ἀνάμεσα στίς συμπληγάδες
τοῦ ἤδη καί οὔπω
δέν γίνεται κτῆμα προσήλυτου ἢ ὑπηκόου
κι ἄς πά' νά λέει ὅ,τι θέλει ὁ λογιώτατος
Ἰσοκράτης
περί «παιδεύσεως ἡμετέρας» καί
τῶν ταύτης μετεχόντων
σά νά ἐπρόκειτο γιά ἀλφάβητο μόνο καί λεξιλόγιο.
Ἡ γλώσσα τούτη ψυχή κυμαινόμενη
μικροῦ λαοῦ μέ σταθερό πεπρωμένο
πού ἔζησε τήν κάθε μέρα του σάν μελλοθάνατος
ἀγωνίζεται νά διδάξει τούς ἐγγύς καί μακράν
πῶς ἡ ὑψίστη ἀποστολή ἦταν πάντα τό ὄραμα
ὄχι τό πρόγραμμα.

Sydney – Redfern, 9.6.1992

Έργαστηριακό

“Όταν εκείνος γράφει ένα ποίημα
δέν θυμᾶται ἐλευθερίες ἄλλων δημιουργῶν
σκέφτεται τίς ἀδυναμίες τῶν κοινῶν ἀνθρώπων
καί ψιθυρίζει γιά τούς εὐαίσθητους
ρίχνει κεραυνό γιά τούς κουφούς
ἀστράφτει φωτοχυσία πυρκαγιᾶς
γιά τυφλούς καί παγωμένους.
Στήνει ἐπίσης κάποια περάσματα διαφορούμενα
ὄχι γιά νά ἐντυπωσιάσει ἢ νά ἐνθαρρύνει ἐσφαλμένη
πορεία
ἀπλῶς θέτει δικλεῖδες ἀσφαλείας
ὥστε καθένas νά κάνει τίς αὐξομειώσεις του
νά δοκιμάζει τή φαντασία καί τήν ἀντοχή του
γιατί ὁ ναυαγός σέ μιά σελίδα
εἶναι ἐξίσου μιά ἀπώλεια ὅσο καί στή θάλασσα.

Melbourne, 16.8.1985

Νηπτικό

*Ό,τι ἔκρυψες τό' κρυψες σωστά
μεγεθυμένο πίσω ἀπ' τίς μικρότερες λέξεις.
Γ. ΡΙΤΣΟΣ*

Δέν χρειαζόμαστε ολόκληρες ιστορίες
γιά νά μποῦμε στό νόημα
εἶναι πληκτικό νά λές καί νά λές
δίχως νά πεῖς τήν ἀλήθεια
ὁ κόσμος εἶναι ἄρρητος κι ἀμετάδοτος
εἴτε γιά θαῦμα μιᾶς εἴτε γιά τόν κάλο
στό ἀριστερό σου πόδι.
Ὁ λόγος ὁ ἀποσπασματικός ἀντιθέτως
ἔχει μιάν ἄλλη πληρότητα
τή λάμψη τῆς ἐλλειπτικότητάς του
πού κάνει τόν ἀκροατή νά ὠτακουστήσει
στήν κάθε ραγισματιά
τό θεατή νά προσκυνήσει
ἀδέσποτα ψήγματα καί ρινίσματα.

Magnetic Island, 18.10.1985

Τῆς γειτονιᾶς ἡ δόξα

Γιά νά μιλήσουμε γιά φαντασμαγορία
πρέπει νά ξεκινήσουμε ἀπό μιὰ γαβιάθα
τῆς σούπας.
ΣΑΡΑ ΝΟΝΤΙΕ

Μιλᾶς γιά ἀφηρημένες ἔννοιες
καί κατασκευασμένες εἰκόνες
ἐνῶ στά σώματά τους ἔχουν ποίηση σπαραχτική
τά ὑλικά πράγματα τά συγκεκριμένα
πού τά τυράννησε ὁ ἥλιος, ἡ βροχή
ὁ ἄνεμος, τό χιόνι, ἡ ἐγκατάλειψη
κι αὐτά δέν ἔπαψαν νά ἔναι γιά ὅλους μας
ὁ φυσικός περίγυρος τῆς γειτονιᾶς, ἡ δόξα.

Sydney – Adelaide, 15.5.1986

Ἐν ὀλίγοις

*Δέν ὑπάρχει ἄλλη ποίηση ἀπό κείνη
τοῦ ἀδύνατου.*

YVES BONNEFOY

Φαίνεται τελικά πώς ἡ ποίηση
εἶναι ἡ εὐγενέστερη μορφή ἀποτυχίας
πού μᾶς μεταθέτει σχεδόν μεροληπτικά
σ' ἐκείνη τήν ἀπέραντη ἐλευθερία
τοῦ ἐν ζωῇ ναυαγημένου.

Sydney – Carss Park, 23.8.1986

Συμπέρασμα

Γραφή πού δέν κατάφερες ν' αποκρυπτογραφήσεις
ή κάθε νύχτα
κι εἶναι μιά νύχτα ολόκληρη ἡ ζωή.

Sydney – Ashfield, 28.10.1987

Ἀγωγή

Ἐλᾶτε νά μιλήσουμε σιγά
εἰρηνικά καί ἀθόρυβα
ὅπως συνομιλοῦν οἱ σκιές πάνω στόν τοῖχο.
Νομίζετε μ' ὅλη τή φλυαρία μας
καταφέρνουμε νά ποῦμε κάτι παραπάνω
ἀπ' ὅ,τι προλαβαίνουν νά ποῦν οἱ σκιές
πρίν βασιλέψει ὁ ἥλιος;
"Ὅσο ἀπλούστερο κάνουμε τόν κώδικα
τοῦ λόγου καί τῶν κινήσεων
τόσο θά ἔχουμε ξεπεράσει
τίς στάχτες καί τίς σκιές.

Sydney – Ashfield, 10.12.1987

Ἡ φυσιολογία τῆς γραφῆς

Ὅσο γερνῶ τό αἰσθάνομαι βαθύτερα
πώς ἡ γραφή δέν εἶναι τέχνη
εἶναι λειτουργία ἐρωτική.
Ἡ δίψα τῆς ἀφῆς δέν ικανοποιεῖται
ἂν δέν ἀγκαλιάσω κατάσαρκα
τὴ λευκὴ σελίδα
γι' αὐτό ὅ,τι δέν γράψω μέ τό χέρι
μοῦ φαίνεται σχεδόν σάν ψευδεπίγραφο.

Sydney – Ashfield, 8.9.1988

Ἡ λέξις

Γλυκιά ἡ πατρίδα
καί τό σπίτι
καί τό πρόσωπο
γλυκιά ἡ ἀγάπη
μά ἀπ' ὅλα τοῦτα ἀκόμη πιό γλυκιά
ἡ λέξις
πού τά φωτίζει
καί τά μεγαλύνει
καί τά συντηρεῖ...

Sydney – Redfern, 18.4.1989

Λυρική αντίρρηση

Ἡ γλώσσα εἶναι ἀσέλγεια πάνω στό Εἶναι.

N. ΚΑΡΟΥΖΟΣ

Ἄθλημα ἀπόκρημνο ἡ γλώσσα
δέν εἶναι ἔργο ὀριστικό
μετρᾷ τήν ψυχὴ μας νυχθημερόν
ἀπ' τήν ἀσέλγεια ὥς τήν ἱεουργία.

Sydney – Carss Park, 30.12.1989

Ἡ μέθοδος

Κύριε τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν;
ΗΣΑΪΑΣ 53,1

Ἄν σᾶς δείχνω κομμάτια ἀπ' τόν κόσμο
εἶναι γιατί δέν μπορῶ
νά τόν σηκώσω ὀλάκερο μόνος.
Σωστότερο ἴσως θά 'ταν νά πῶ
ὅτι σᾶς δείχνω τῆς καρδιᾶς τά κομμάτια
ὅπως διαθλῶνται μέσα στόν κόσμο
ὅμως γνωρίζοντας πόσο λίγο πιστεύετε
φροντίζω δόσεις μικρές
καί στίς δυό περιπτώσεις...

Sydney – Ashfield, 30.4.1987

Τό «ὠκεάνειο αἶσθημα»

Μά τί σοῦ κάμαν πάλι κι ἐπανέρχεσαι
σάν τό δράστη στόν τόπο τοῦ ἐγκλήματος!
Ποιόν προσπαθεῖς νά πείσεις μέ εὐθύνη
φαρμακοποιοῦ
ὅτι τά πράγματα δέν περιγράφονται
μήτε ἀλληγοροῦνται!
Τό πρόβλημα ὥστόσο δέν εἶναι ἀπλῶς
νά ὁλοκληρώσεις
βιαστικά μισόλογα, ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς.
Ἄν ἀλήθεια σέ χτύπησε φτερούγα Ἀρχαγγέλου
ἀπ' ἐδῶ κι ἐμπρός θά μιλάς
μόνο μέ τύψεις
γνωρίζοντας πώς ὅσο περισσότερα εἶπες
τόσο λιγότερα ἐδήλωσες.

Sydney – Ashfield, 25.7.1988

Πρωτογενές αλφάβητο

Ποιά δύναμη ἔχει τό κύμα
νά ἐπανέρχεται συνεχῶς
μέ τήν ἴδια φράση στά χεῖλη
κι ἐμεῖς νά μὴν πλήττουμε;
Εἶν' ἡ φωνή πού ἀγωνίζεται νά μᾶς διδάξει
νά συλλαβίζουμε θεοπρεπῶς.

Great Keppel Island, 15.11.1990

Θά 'χω τουλάχιστον τὰ λόγια

Ἀδύνατον ν' ἀκούσω λέξη καί νά μὴν τήν ψάξω
ἢ νά δῶ ἄνθρωπο καί νά μὴν τόν χαιρετήσω
δίδυμη βλασφημία κατὰ τοῦ Θεοῦ
πού ὄντας ἄρρητος λέγεται Λόγος
καί χάραξε καί στόν ἄνθρωπο τήν εἰκόνα Του.
Μαζεύω λέξεις ἀπό κάθε γλώσσα
σάν τὰ παιδιά πού μαζεύουν γραμματόσημα
χωρίς νά ρωτοῦν γιά τήν προέλευση
παρά μονάχα ἂν τό 'χουν ἢ δέν τό 'χουν.
Ἔτσι λατρεύω τό Θεό μέσ' ἀπ' τίς λέξεις.
Κι ἂν κάποτε μοῦ λείψουν ὅλα τ' ἀγαθὰ
θά 'χω τουλάχιστον τὰ λόγια, νά τοῦ πῶ
πού μέ πονᾷ καί πόσα μ' ἐγκατέλειψαν.

Sydney – Ashfield, 4.5.1991

Τό δωδέκατο έωθινό

Υπάρχουν βότανα καί φύλλα
πού μυρίζουν λιβάνι
καί συλλαβίζουν τό Θεό άπορρήτως.
Τά συνθλίβεις κι οί θηλές τῶν δακτύλων σου
άνασαίνουν άνώνυμο Συναξάρι
τό δωδέκατο Έωθινό τῆς Παρακλητικῆς.

Sydney – Ashfield, 17.4.1992

Βιογραφικό

Μιά ζωή γράφοντας ή μιλώντας
δέν φιλοδόξησε τίποτε άλλο
παρά νά δείξει ποῦ εἶναι πληγωμένος
μὴν τόν χτυπήσει ὁ πλησίον ἀπὸ ἀπροσεξία
στὶς καθημερινές των χειραψίες.
Μιά ζωή ἀνασαίνοντας μαζί μέ τούς ἄλλους
πλάι στούς ἄλλους
διδασκόταν τή νοερά προσευχή τῆς Ἑρήμου
κι ἐνῶ τόν ὑπολόγιζαν συνδαιτημόνα
ἐκεῖνος χανόταν στῶν δακρύων
τὴν ἄλλοδαπή πανδαισία.
Μὴν περιμένετε ἀπὸ τέτοιο συμπολίτη
ἀνταγωνισμό εἴτε σύμπραξη στά ἀγοραῖα
ὅσο κι ἂν τόν ραπίσανε δέν μπόρεσε
νά ξεμεθύσει
ἀπ' τό κρασί του δέν ἔλειψε ποτέ ἡ στάχτη.

Sydney – Ashfield, 9.1.1979

Ὑπερόριοι

*Πολλά τά τέκνα τῆς ἐρήμου μάλλον
ἢ τῆς ἐχούσης τόν ἄνδρα.
(ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 4, 27)*

“Ὅσοι δημιουργοῦν ἔξω ἀπό τήν πατρίδα
ἔχουν διαλέξει δυό φορές τό περιθώριο:
γιά τή γενέτειρα ἀπόμακροι κι ἀνυπολόγιστοι
γιά τή θετή πατρίδα ὑποπτοι καί ξένοι.
“Ὅμως αὐτός πού γνώρισε διπλή ὀρφάνια
γύμνασε τήν ψυχή του στή σιωπή
κι ἔχει τό νέκταρ τῶν Μουσῶν μιάν ἄλλη γεύση
ὅταν τό γεύεσαι ἄστεγος
στή δεσποτεία τῶν τεσσάρων ἀνέμων...

Sydney – Ashfield, 15.2.1989

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	9
Ο ΦΤΑΣΜΕΝΟΣ ΠΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ	
'Η μπαλλάντα τῆς νύχτας	13
'Ακουαρέλλα	14
Μὴν κλαῖς ἀκόμη	15
Οἱ δύο	16
Χειραψία	17
Τά σφαγμένα μαλλιά	18
'Εξισώσεις	19
Σημεῖο στίξεως	20
Σχέδιο γιὰ ἐνδεχόμενο ἐξοπλισμό	21
Παραλλαγή σέ πορτραῖτο	22
'Η ἀλήθεια τῶν ψευδαισθήσεων	23
'Απώλειες	24
Στή μάνα μου	25
Υπαινιγμός	26
Προτυπώσεις	27
Τά ἐννιάμερα	28
'Εκδίκηση	29
Συνομιλία	30
Τό ἀειπάρθενο τῆς ζωῆς	31
Οἱ νεκροί	32

Ἀγεωγράφητος Εἰρηνικός	33
Ἡ αὐθαιρεσία τοῦ ἔρωτα	34
Ἀπελευθέρωση	35
Τό μέγα δῶρο τῶν μικρῶν ὥρῶν	36
Τά χέρια Σου	37
Χωρισμός	38
Ἡ συνέχεια ὑπὸ σκιάν	39
Ἐπιμνημόσυνο	40
Ἡ ἀσφυξία τοῦ ἀσπρόμαυρου	41
Ἰχνογράφημα	42
Αἰχμάλωτος	43
Εἰς ἐπίμετρον λόγων Πεντζίκη	44
Θέμα μεθόδου	45
Ἐλεγεῖο	46
Ἕνα ἀπλό σινιάλο	47
Ἐπὶ σφαγὴν	48
Δεντρόμορφη Παναγία	50
Τέλεια στιγμή	51
Τά μάτια τῆς μάνας	52
Παρουσία	53
Μονόγραμμα	54
Ἐφυγες μέ τόν ἄνεμο	55
Ὁ πεντοζάλης ἄνεμος	56
Ἡμερολόγιο	57
Fremantle	58

ΤΑ ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΜΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΜΟΝΑΧΑ
ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Εὐκολίες πληρωμῆς	61
Δέηση νεοελληνική	62
Ὕμνος στὸν ἀνώνυμο	63
Πόνος τρισάγιος	64
Ὁ ἄλλος	65

Τό συγκεκριμένο	66
Προσανατολισμός	67
Ἀπορία	68
Ἐντυπώσεις	69
Δέηση	70
Καυσοκαλυβητής	71
Αὐτοπροσωπογραφία	72
Μετασχηματισμοί	73
Ave Maria	74
Ὅσες φορές	75
Φυλακή αἰσθήσεων	76
Δοσοληψίες μυστικές	77
Ὑπακοή	78
Φωνή ὑδάτων	79
Alternative	80
Φωτογραφίες προγόνων	81
Φύκια	82
Ἐπινίκιον	83
Ἡ πρώτη ἀνάσταση	84
Ὁ ἀποκεφαλισμός τοῦ Προδρόμου	85
Ἐπικοινωνία βαθύτερη	86
Θαλασσινό μοιρολόι	87
Ex opere operato	88
Sine ira et studio	89
Ὡν τά ὀνόματα ὁ Κύριος γινώσκει	90
Ex nihilo	91
Τό ἀπολύτως ἀπόλυτο	92
Δήλωση	93
Ἀνεξήγητη βεντέττα	94
Ἡ λεύκα	95
Ἀναθεώρηση	96
Πράγματα καί θάματα	97
Κύρια ὀνόματα	98

Φῶς ἀνέσπερο	99
Ἀποφατισμός	100
Τῶν φρονίμων ὀλίγα	101
Αἰτήματα διαδρόμου	102
Πηγὴ	103
Ὁ γάμος	104
Κατανυκτικό	105
Φιλοδοξίες ἐπιτύμβιες	106
Ἀδελφός	107
Μύρο τό πολύτιμο	108
Ἡ φιλανθρωπία τοῦ ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ	110
Φιάλη τοῦ καθολικοῦ	111

ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΚΑΛΗ ΔΙΒΟΥΛΗ

Θεοτόκιον	115
Μετά τόν ἐφιάλτη	116
Ἀφορισμοί	117
Αὐστραλία 1975	118
Οἱ δολοφόνοι	119
Pollution	120
Προβλήματα ἀποδήμων	121
Κύπρος ἐξαιρέτως	122
Τά παιδιά τῶν ἀμάχων	123
Τό σῶμα τῆς οὐτοπίας	124
Προέκταση δακρύων	125
Οἱ πρωινές φωνές	126
Ἀκταῖοι καί Ἀγχίαλοι	127
Ἑλλάδα	128
Ἄνευ ὄρων	129
Κουρσάροι	130
Ἰδιοκτῆτες	131
Πολλαπλασιαστής τῆς ὀδύνης	132
Λιθοπαιδεία	133

Στόν Τάσο Λειβαδίτη	134
Ὁργή Κυρίου	135
Ἐλεγεία στὸν Πατριάρχη Δημήτριο	136
Ἀεὶ παῖδες	137
Ἐποχή τῶν νάνων	138
Σπασμένοι συνειρμοί	139
Ἐν τούτοις	140
Καστελλόριζο	141
Φόβος πρωτόγονος	142

ΚΙ ΥΣΤΕΡΑ ΒΟΥΒΑΘΗΚΑΝΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ξενάγηση Ἀρχαγγέλου.	145
Μοναξιά	147
Κατεδαφισμένο αἷμα	148
Τό εὐγενέστερο μέταλλο	149
Περιφερόμενο πένθος	150
Ὁ καθρέφτης	151
Ὁμολάτρες ἀγγέλων	152
Ἦθη ἀλλότρια	153
Ἀρχαίου κάλλους ἀναμόρφωση	154
Sancta simplicitas	155
Ἀξίωμα	156
Τό πεζοδρόμιο	157
Θέματα ὀρολογίας	158
Μνήμη ὀργιάζουσα	159
Πέλεκυς διπλοῦς	160
Ἡμᾶρ ὀρφανικόν	161
Ἀξιολόγηση	162
Ἀμμουδιά	163
Ἐπικοινωνία	164
Διαψεύσεις	165
Ἀθῶα ὑποψία	166
Νεκροῦ ἐφήβου ὑπόδημα	167

Ματαιωμένες έγγραφές	169
Μαθητεία	170
Ἀναλφαβητισμός	171
Οὐδέν κρυπτόν	172
Ἰδιοκτησίες	173
Stabilitas loci	174
Ἀγωγή πολίτου	175
Τό ἀπό-γευμα	176
Ὁ ἀγρότης	177
Ταξίδι	178
Παρερμηνεῖς	179
Πραγμάτων ἔλεγχος	180
Οἱ χρησμοὶ τῆς Παρθένου	181
Ἀθλοθεσία	182
Χάρη καὶ χάρισμα	183
Τά θυμηδέστερα	184
Τό πρόσωπο τῆς πέτρας	185
Δοκιμασία	186
Πένθος συλλογικὸ καὶ ποικίλο	187
Ἀνθισμένο κλωνάρι	188
Τό σῶμα τῆς θάλασσας	189
Τίς οἶδε	190
Ὁ καπνιστής	191
Ἡ πλήρης διαφάνεια	192
Ὁμολογία πίστεως	193
Υποθῆκες καταθλιπτικοῦ	194
Νοσοκομεῖο	195
Ἐλεγεία στό ἄσημο	196

Ο ΒΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΠΛΗΞΕΩΣ

Σιωπῶσα ἀλληγορία	199
Ἀνυπεράσπιστη ἀθωότητα	200
Διάκριση πνευμάτων	201

Τό ἀειπάρθενο τῶν πραγμάτων	202
Μαχαίρι δίκοπο	203
Τό ποίημα εἶναι πάθημα	204
Ἡ λυδία λίθος	205
Πολιορκώντας τό ἄρρητο	206
Νικόλας ὁ Καστελλορίζιος	207
Ναί μέν, ἀλλά	208
Ποίηση	209
Μηδέν ἄγαν	210
Ἡ καταφατική ματιά	211
Σῆμα κινδύνου	212
Γλώσσα ἐλληνική	213
Ἐργαστηριακό	214
Νηπτικό	215
Τῆς γειτονιάς ἡ δόξα	216
Ἐν ὀλίγοις	217
Συμπέρασμα	218
Ἀγωγή	219
Ἡ φυσιολογία τῆς γραφῆς	220
Ἡ λέξη	221
Λυρική ἀντίρρηση	222
Ἡ μέθοδος	223
Τό «ὠκεάνειο αἶσθημα»	224
Πρωτογενές ἀλφάβητο	225
Θά 'χω τουλάχιστον τά λόγια	226
Τό δωδέκατο ἑωθινό	227
Βιογραφικό	228
Ὑπερόριοι	229

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Ο ΒΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΜΕ ΑΠΛΑ, DIDOT & PORSON
ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΣΤΟ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟ ΕΚΔΟΤΙ
ΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ. ΤΗ
ΜΑΚΕΤΑ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΕ Ο ΑΝΤΩΝΗΣ
ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ, ΤΑ ΦΙΛΜ ΕΚΑΝΕ Η «ΑΡΤΥΠΟΣ Ε.Π.Ε.»
ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΤΑΖ Ο ΣΤΑΘΗΣ ΔΗΜΑΚΟΣ. Η ΠΡΩΤΗ
ΕΚΔΟΣΗ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟ ΚΛΑ
ΔΗ ΣΕ 500 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ
ΤΗ «Θ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ – Π. ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ Ο.Ε.» ΤΟΝ
ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 2001 ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Στό εξώφυλλο: Georgia O'Keeffe, «Yellow hickory leaves with daisy»

ISBN 960-03-3066-2

9 789600 330663